

**HANDOUTS
&
SPILPERSONER**

Dagbog

15/7

Kære Dagbog

Jeg har smidt din forgænger væk. Der er sket nogen kæmpe omvæltninger i mit liv, som har fået mig til at indse at alt jeg har lavet indtil nu, var ligegyldigt.

Det skete i går aftes. Jeg var taget i byen sammen med Benny, Juliette og Max. Vi tog et nyt sted hen, et sted Max kendte i udkanten af South Central. Vi drak et par øl og røg lidt pot som vi plejer, og så dulle vi en milkshake. De andre virkede lidt spændte, kan jeg godt se, nu hvor jeg tænker efter, men på det tidspunkt lagde jeg ikke mærke til det. De må ha' puttet et eller andet i shaken, LSD eller sådan noget, for lige pludselig begyndte vi alle sammen at hallucinere helt vildt. Væggene ligesom flød ud, eller flød rundt. Først blev jeg lidt bange, men det var egentlig ret sjovt, så jeg red med på trippet. Jeg kan huske at jeg tænkte at jeg skulle huske at takke dem for jeg ville aldrig ha' turdet LSD ellers.

Men så kom demonerne.

De var

Der er tåremærker på papiret. Næste side begynder:

17/7

Hej Igen Dagbog

Jeg kunne ikke rigtigt klare at skrive mere om hændelsen her for et par dage siden, men nu har jeg fået lidt tid til at få det hele på afstand.

Demonerne kom, da trippet var på sit højeste. Jeg ved ikke hvordan jeg vidste det, men jeg vidste at det var rigtige demoner, og ikke bare hallucinationer. De kom ud af væggene. De var halvgennemsigtige, og jeg tror ikke at jeg ville kunne have set dem, hvis jeg var upåvirket. LSD'en gjorde mig sindsygt, eller åbnede mine øjne for verden som den virkelig er, et kort øjeblik. Er der iøvrigt ikke noget med at indianernes medicinmænd blev valgt blandt stammens sindslidende? Det må jeg undersøge imorgen.

Ikke desto mindre vidste jeg at det var ægte demoner. Max, Juliette og Benny blev skræmt fra vid og sans af dem, og kune intet stille op da de angreb. Men jeg kunne. Igen, uden at vide hvordan, vidste jeg hvordan jeg kunne bære mig ad med at røre en af dem. Det var skideubehageligt, men det lykkedes mig at rive et eller andet ud af den, og tage det til mig selv. Jeg kan huske at den skreg, den blev bange. Dens venner fandt ud af at jeg gjorde modstand, og så gik de alle på mig. De viste mig...ting. Jeg har ikke lyst til at tænke på det. Så, lige før jeg besvimede, kom der nogen andre Ting. Ikke demoner. De skinnede, og demonerne var bange for dem. Mon det var engle?

19/7

Jeg kan noget nyt! Jeg er næsten sikker på at jeg kan hypnotisere folk. Eller dominere dem. Jeg gør det ved at overtale folk, jeg kan overtale folk til de vildeste ting. Jeg gad vide om jeg kan få Brad til at droppe Jennifer.

20/7

Det var skidenemt! Jeg behøvede bare at snakke med ham, og så, 2 timer senere droppede han hende. Det har hun rigtigt godt af, den lede sæk. Hvordan fanden Brad har kunnet holde den falske lille tæve ud i 3 år fatter jeg ikke.

De næste par måneder beskriver Rebecca, hvordan hun udforsker sine kræfter, og over sig. Hun bliver bedre og bedre. Hun bruger bl.a. sine kræfter som adgangsbillet til Hollywoods jetset. Højdepunktet for hende, er at komme til en biografpremiere sammen med Jason Priestley. Hun finder dog ud af, at hendes far af en eller anden grund er "immun" over for hendes kræfter. Brad og Jennifer hører man intet til.

3/9

Jeg er begyndt så småt at undre mig over at jeg ikke kan finde andre end mig selv der har underlige kræfter. Jeg mener, hvis jeg kan, så må der have været andre. Der er jo mange eksempler i historien på folk der ihvertfald troede på magi, troede at en eller anden var heks. Jeg gad vide hvor meget af skidtet der egentlig var overtro, når det kommer til stykket?

Den næste måneds tid tilbringer Rebecca en masse tid på diverse biblioteker, hvor hun læser om magi, fra gamle Keltiske ritualer, til Indianernes medicinmænd over middelalderens heksejagte til Crowley og andre "moderne" magikere. Dagbogen er i denne periode fyldt med skriblerier og notater. Rebecca synes at udvikle en forkærlighed for middelalderens ritualer.

9/10

Hold kæft hvor er der skrevet meget om magi ! Jeg har besluttet mig for at koncentrere mig om middelalderens mestre, for at have en chance for at gå i dybden. Det virker iøvrigt også som om det var dem der kunne flest ting. Det kan selvfølgelig også være at folk bare troede på mere dengang.

Jeg tror ikke at jeg umiddelbart kan komme til at kunne andre ting end min evne til at charmere, men til gengæld er jeg blevet rigtig god til det nu. Jeg har besluttet at jeg iaften vil sætte mig selv på den ultimative prøve. Hvis jeg klarer det, kan jeg klare hvad som helst. Ønsk mg held og lykke...

10/10

Jeg gjorde det !

Jeg klarede det !

Igår aften, lige efter jeg havde skrevet i dig, tog jeg en stram nederdel på, og shinede mig op i bedste skolepigestil. Jeg satte endda mit hår op i en hestehale ! Så kørte jeg til South Central, stillede bilen, og gik en tur i en park. Der gik ca. tre timer og så stod der 5 sorte fyre omkring mig. Jeg havde egentlig regnet med at det ville ske hurtigere. De lagde op til ballade, jeg kunne mærke på dem hvordan de glædede sig til at voldtage denneher rige hvide pige der havde forvildet sig ind på deres territorie. Jeg var stiv af skræk, men gjorde mit bedste for at vende angsten til den aggresion der virker bedst på typer som dem. Jeg stirrede lederen lige i øjnene, og sagde "I har ikke lyst til det her". Normalt ville de nok have grinet deres røve i laser, men han knækkede på stedet. Hnas øjne flakkede nervøst, og da han var knækket, gik jeg igang med de andre, alle sammen på en gang; "Jeg er cool, og der er intet i vejen med at gøre som ens cool

venner siger. I har fornærmet mig, men jeg la'r jer slippe denne gang. I skylder mig en tjeneste. Jeg kommer og henter den, een af dagene.".
Det vildeste er at det virkede. Al tvivl jeg måtte have haft før, om at det jeg kan findme er magisk er væk nu. Jeg er en vaskeægte troldkvinde.

Rebecca tilbringer nu noget mere tid med at studere magi, specielt rituel magi. Hun leder også hele tiden efter andre overnaturlige fænomener, men uden held. Stemningen bliver mere og mere desperat. Hun VIL have flere og andre kræfter. Hun går stadig i skole, men hun skriver meget lidt om den del af sit liv. Ingen kærester, slyngveninder el. lign.

3/12

Åh nej. hvad har jeg gjort

Dette står i øverste venstre hjørne af siden. Resten af siden er revet ud, ligesom de næste tre. De næste par sider er dækket af ulæselige kradserier.

16/12

Løbet tør for sprut,pot og piller. Fuck det hele.

Jeg havde et voldsomt skænderi med far d. 3. Det gik som sædvanligt fuldstændigt over gevind. Jeg var kommet sent hjem, og han kom med sit sædvanlige pis om at "det er farligt for en ung pige at færdes i byen midt om natten" og bla bla bla. Før vi så os om stod vi og råbte og skreg af hinanden. Jeg kastede en vase i hovedet på ham, og så gik han fuldstændig amok. Han hentede bæltet, som han ellers ikke har brugt på mig i mange måneder, og for efter mig. Lige pludselig blev det for meget for mig. Mor stod ved skænken, og det var så nemt at få hende til at tage pistolen fra skuffen, så nemt at få hende til at skyde. Jeg tænkte ikke engang over det, jeg så simpelthen rødte. Det er blevet så naturligt for mig nu, jeg kan gøre det lige så nemt som at skrike, slå eller sparke. Da hun så hvad hun havde gjort, så hun over på mig, og jeg tror hun forstod at det var mig der havde fået hende til det. Jeg reagerede igen uden at tænke, og

fik hende til at rette pistolen mod sig selv.

fortfortfortfortfortfortfortfort

24/12

Glædelig jul. Op i røven med det hele.

1/1 98

Nyt år, nyt liv, ny Rebecca. Nu kan det være nok. Sprutten ryger ud, lige nu. Ikke flere valium, ikke mere ryge-pot-for-at-falde-i-søvn. Livet går videre, ihvertfald for nogen af os. Hvordan kan jeg være så fucking kynisk? Jeg er fordømt, forbandet, fortabt.

3/1

Min advokat har fået det ordnet så jeg kan tale med socialrådgiverne personligt om min situation. Systemet har prøvet at få mig anbragt på en institution indtil jeg bliver 100 år gammel, men jeg snakkede med en advokat om det. Han siger at jeg ikke har en chance, men imorgen skal jeg snakke med de folk der kører systemet.

5/1

Jeg har "lyret" en bodyguard. Jeg kalder ham Billy. Han ligner en Billy. Jeg fandt ham nede i parken, hvor han stod og fodrede ænder. Jeg kunne med det samme se at han var sinke. Han er et kæmpestort brød, med en hjerne som en 7-årig. Helt perfekt.

Over det næste stykke tid samler Rebecca sit liv op igen. Hendes forældres død bliver herfra og frem kun nævnt som "hændelsen". Hændelsen bliver af politiet forklaret som et skænderi mellem forældrene. Rebeccas møde med Socialforvaltningen ender med, at hun får lov at blive boende i sine forældres hus.

Hun begynder at spendere sin ikke ubetydelige arv på at købe bøger. Gamle bøger om magi og dæmoner...

12/1

Unaussprechlichen Kulte er en vældigt interessant bog. Forfatteren vidste hvad han snakkede om. Det er ligesom Coke-reklamen: The real thing! Bogen er simpelthen en opskrift på at handle med dæmoner. Med Djævelen.

13/1

Hvorfor lyttede jeg ikke bedre efter i Mrs Mathewsons Tysktimer? Det tager en helvedes tid at læse dether fort med en tysk-engelsk ordbog i hånden. Hvorfor kunne han ikke skrive på Engelsk.

16/1

Jeg er ved at ha' lidt mere styr på det. Så vidt jeg fatter, indtil videre, så er Satan nødt til at overholde enhver kontrakt han laver med folk. Problemet er at han er frygtelig god til at lave kontrakter, og det holder nok ikke at blande min advokat ind i det...

Anyway, hvis jeg holder kontrakten simpel, så burde det kunne virke. Shit, dether er en helt anden boldgade.

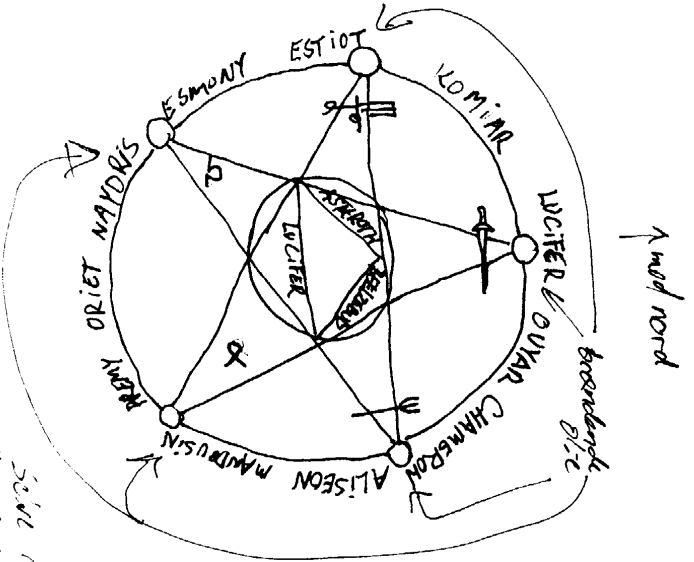
20/1

Jeg gør det. Jeg gør det, og jeg gør det ordentligt. Intet må overlades til tilfældigheder. Alt skal klappe, jeg skal have alle remedierne klar, Kontrakten skal formuleres præcist og være fuldstændigt vandtæt. Jeg skal lære pagtens ritual udenad så jeg kan recitere det i søvne. Der er alt for mange troldmænd der er blevet fuppet af ham før. Jeg vil ikke være en af dem. Jeg vil være en af dem der fik en fair handel ud af ham. Jeg har ikke tænkt mig at forsøge at fuppe ham med fikse kontrakter og sådan noget. Simpelt enkelt og skudsikkert. Ingen fancy klausuler. Fuck min sjæl, hvad skal jeg med den, hvis jeg lever evigt?

Hvad vil jeg have? 2

penge
magt
bevåbning

Det må jeg tænke grundigt
over

UNASSONRECHTEN KOLTE 763 ff

'Ang. Diaboliske RITRER:
RITRERUS RITRUL BOE UDFÆKES PÅ INDVIER
FOOD, THI DEN NØRRE FURSTE FINDER
FRYP HØRE!... (den gamle kirkens?)

V.K. 562 ff

"... Cirken beskytter Mageren
mod Demoni indblanden
? ikke sikker på oversættelse

Så vidt muligt V.K. 665 ff

"... Uden cirke/bannum indtil jeg ser ham for
mig (for mit indre øje?)

Udfald handlings præcise ordlyd.

Vent på svar

giver ofte for at forsøge pågæstern.

gækk hvorfor er jeg ikke
bedre til tysk...

Faldet

Når en Engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en Engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en Engel til en Engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man ikke deres skrig.

Men når en Engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang.

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for Engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som Esngle, tænker de som regel på hvorfor...

ALARE

Før:

Du har ikke været Engel særlig længe, så du kommer stadig nogle gange til at kalde Ham for Gud, selvom de andre siger, man ikke plejer at bruge det ord. Du ved ikke helt hvorfor, og de bliver ikke sure når du glemmer det, men du prøver at lade være.

Du er glad for at du er en Engel, men du ville ønske, du ikke så let blev bange hele tiden.

Du bliver bange, når du bruger dine kræfter, men du skal bruge dem, så du kan hjælpe de andre. Dine kræfter gør, at du kan tage vreden ud af et sind og gøre det roligt, nærmest ligeglad. Det er slemt at bruge dem på dæmonerne, for så kan du se, hvor onde de er, og hvad de gerne ville gøre ved Jer og menneskene hvis de fik lov. Menneskene er ikke så slemme at berolige, for de ved ikke så meget, og dem I møder vil som regel bare gerne dø, og det er nemt bare at sige til dem at det vil de ikke. Dine kræfter virker næsten altid på mennesker.

Det værste er, når du mærker at en af de andre Engle føler noget grimt, for de er dine venner, og du kan ikke lide at se, hvad der kunne ske med deres følelser, hvis du ikke gjorde noget. Du skynder dig altid at tage det grimme væk fra de andre Engle, så I allesammen kan lide hinanden igen. Det er heldigvis meget sjældent, du behøver det. Du har aldrig fortalt de andre, at du bruger dine kræfter på dem også.

DE ANDRE

Arakiel: Arakiel fortæller Jer, hvad I skal gøre når I er afsted, og han er god til at bestemme, men du ved, at nogle gange, når noget går galt, så tænker han slet ikke på Jer, men kun på Gud. Så bliver du bange, for hvis han nu blev vred på dig, så ville han måske lade være med at passe på dig. Du har nogle gange mærket, at han ville ønske, du ikke var der, og han har også tænkt at I gerne måtte dø, hvis han bare gjorde som Gud havde sagt. Du prøver altid at gøre lige som han vil have, så han ikke bliver vred.

Demene: Det er meget synd for Demene, for han har slet ikke lyst til at være en Engel, og du prøver tit at gøre ham glad, men det er meget svært. Demene er ked af det meget langt inde, og det er svært at tage væk, så nogle gange snakker I bare sammen og det hjælper også. Demene ser nogle ting inde i sit sind, som kun han kan se, og det er det, der gør ham ked af det, fordi Arakiel skal vide hvad han ser, så han kan bestemme de

rigtige ting, og Demene er altid bange for at sige noget forkert. Du ville ønske du kunne se de ting, han ser indeni.

Astra: Det er godt, at Astra er der, for han er altid glad indeni, lige meget hvad der sker. Du har aldrig behøvet at gøre ham rolig igen, også selvom han bliver vred udenpå en gang imellem, for Astra er helt lys indeni, meget pænere end de andre, og du vil ikke røre ved det, for så kunne du komme til at ødelægge lyset. Han er også rar at tale med, fordi han altid taler om glade ting, og han kan få dig til at glemme alle triste ting, der er sket, i hvert fald et stykke tid. Du ved ikke om det er forkert, at du ikke rører ved hans sind også, men du vil ikke gøre det.

Umiel: Du er meget bange for Umiel, for når Umiel er rigtig vred, kan du slet ikke skelne de grimme ting inde i ham; der er bare helt mørkt, og du kan næsten ikke tage det væk. Det er ikke ret tit han er så vred, heldigvis; de fleste gange er han bare lidt vred og har lyst til at slå på nogen, og så er der næsten altid dæmoner i nærheden og så slår han på dem. Han har også nogle gange lyst til at slå på mennesker, og det forstår du ikke helt, for de kan jo ikke gøre ham noget, heller ikke dem, der ikke er så flinke, men det er let at få ham til at lade være med det. Du vil aldrig fortælle Umiel at du nogle gange tager hans vrede væk, for du er sikker på, han vil blive meget vred på dig, hvis han vidste det.

Kiria: Kiria kan gøre folk raske ved at røre ved dem; både Engle og mennesker, og hun kan godt lide at gøre det, for hun bliver ked af det, når nogen dør. Nogle gange kan du ikke lide at hun får mennesker til at leve, for hvis du har set noget meget grimt i dem vil du helst have de dør, men det er forkert at tænke sådan, og Kiria ville blive vred hvis du sagde det til hende. Du kan ellers meget godt lide Kiria, for hun er altid glad, og når hun ikke er glad er der ingen grimme ting i hende, bare sorg.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I

ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans, overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, utallige dæmoner faldt - reddede I endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst. Demene fik et syn om pigen, Arakiel talte med ham om det, og mente derefter, at I var i fare for at miste hende.

Hvad kunne I gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået budet? Hvordan kunne I vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det? I reddede hendes liv, og du syntes det var godt.

Men da I vendte tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfejlet, og I skulle øjeblikkelig stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig, men du har aldrig følt dig mere ensom og bange. Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille.

Du hæver blikket, ved ikke helt, hvordan man skal tale til Ham. Du tøver et øjeblik, ser skræmt på de andre.

“Du må ikke være vred.” Din stemme klinger pludseligt og højt gennem stilheden. Svaret kommer til Jer alle som et ekko uden lyd, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det. Du bøjer hovedet, ved ikke hvad du nu skal sige. Umiel flytter uroligt på sig. “Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?”

Igen et svar, som en tone indefra.

Arakiel tager ordet. “Men vi troede, det var det rette....Herre..” Smerten i hans stemme forstærker Jeres egen. Denne gang kommer svaret skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere*- Ordene er en kniv i dit hjerte.

Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder I alle at tale på en gang.

“Undskyld!” Ulykkelig synker du ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, Umiel knytter hænderne, hæver hovedet. “Det er ikke ret...” Hans stemme gløder, Arakiel hæver sin stemme for at overdøve ham: “Vi beder Dig...”

Jeres stemmer dør hen på hans tavse bud. I ser på Umiel, venter på at han fortryder sine usagte ord, som Han nu ønsker at høre. Umiel stirrer vredt tilbage. “Hvad?! Jeg har da ret! Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!”

Hans stemme klinger igen i Jeres sind.

Demene træder frem foran Umiel. “Jeg ved, at pigens sjæl havde stor betydning. Det var

min fejl, jeg så dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He...” Han lukker øjnene. “Herre. Jeg bærer skylden.”

“Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld.” Arakiel skubber blidt Demene til side.

“Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene.”

Kiria nikker. “Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden.”

Alle nikker. Alle lytter til Stemmen, ser usikre på hinanden.

“Naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen.” Arakiels stemme er bydende.

“Himmel!” Umiels stemme buldrer igennem rummet som en flamme, hans vrede skræmmer dig endnu mere end Stemmen i dit sind. “Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!”

Stilhed.

Umiel lytter. Hans vrede er stadig vældig og synlig, hans øjne gløder. “Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde.” Stilhed igen. “Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!” Umiel ser rundt med flammer i blikket. “Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?”

Usikre blikke mødes igen. Du ønsker at tale til Umiel, dæmpe hans vrede, men du kan ikke. Du er for bange. Kiria ser bedende på Umiel. “Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du ikke mener.”

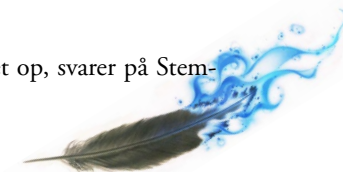
“Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!”

“Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent.” Arakiel ser strengt på ham, deres blikke mødes. Umiel raser indvendigt, men hans vrede dæmpes af Arakiels urokkelige ro. Deres blikke skilles igen.

Astra ser lettet ud. “Kan vi gå nu? Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve...” Hans sætning afsluttes af en svag gispen, da et skarpt, koldt lys omslutter hans sjæl. “Ah!” Han gyser. Igen lyder stemmen i Jer.

Umiel fnyser.

Du ser Astras kortvarigt fortabte ansigtsudtryk, og ser forskrækket op, svarer på Stem-

mens anklage. "Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!"

Kiria ser rundt på Jer andre. "Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svigte igen."

- *Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu?*- Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. "Jamen..." Demenes stemme er fuld af angst. "Hvad kan vi da gøre?"

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Umiel gentager det med iskold stemme. "Gå? Du mener gå fri? Vi er tilgivet?"

Stemmen svarer ikke på Umiels spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Dit sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal vandre blandt menneskene, og der skal I opveje Jeres fejl.

Stilhed.

Arakiel ranker sin ryg mod smerten. Du vil gerne flygte, du vil væk fra din angst, men kan ikke røre dig. Kiria og Demene holder hinanden tæt. Astra ser tvivlende rundt på Jer andre. Umiels hoved er bøjet. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Umiel hæver sit hoved, hans vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys. "Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!" Umiels raseri brænder ud med hans sidste ord, hans stemme knækker over. Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

Mørke. Gennem mørket en række lyde og lugte, du ikke kender. En lugt af noget varmt, som krydret røg, fylder dine sanser og vækker dig. Du mærker et dæmpet, rødt lys og mennesker. Du hører dæmpet tale, en slags messen, og en svag sprød lyd af ringlende klokker. Forsigtigt åbner du øjnene. Lige over dig bølger en tynd søjle af røg forbi og slører udsigten til en lampe i rødt og sort, som sender et svagt lys ud i rummet. Lyset flakker en smule.

Du hører igen klokkerne til højre for dig, og drejer hovedet. Indenfor døren, som er

delvist spærret af et tungt tæppe, hænger en uro af udskårne bambuskæppe og ringler svagt i trækken.

Pludselig lyder et menneskes stemme på den anden side af dig; et forskrækket udbrud, du ikke helt forstår, får dig til at dreje hovedet til den anden side, hvor du møder en gammel kvindes blik. Hun er lille, har sort hår og er meget, meget rynket, og lige nu er hendes øjne spærret op i forskrækkelse. Ved siden af hende sidder et par og holder hinanden hårdt i hånden. Manden rækker sin hånd ud mod dig, men stoppes af sin mage, der nu bøjer sig ned mod gulvet foran dig. Du forsøger at ryste på hovedet, men din krop lystre dig ikke helt. Du begynder at sætte dig op, er svimmel af rummets underlige dufte, du ser ned ad dig selv.

En piges krop klædt i en simpel hvid dragt, således sidder du på et leje, dækket af et tungt, broderet tæppe, din hud er bleg, men svagt gylden, og meget blød. Menneskerne i rummet har trukket sig så langt tilbage de kan i det lille rum. Uvilkårligt smiler du til dem, prøver at berolige dem, formilde deres voldsomme uro over dig. Du vil gerne ud herfra, væk fra dette fremmede sted, og du kommer snublende op fra dit leje og ud på gulvet. Bag dig hører du hviskende, ophidsede stemmer.

Henne ved døren vender du dig og smiler igen beroligende til de tre mennesker på gulvet. Dit smil røber ikke din egen angst, men beroliger heller ikke helt deres, det er kun alt for tydeligt. Uvilkårligt mærker du efter, om du har vinger, men din ryg er glat og tom, og din krop føles alt for tydeligt gennem den hvide dragt. Dråber af varmt, salt vand begynder at løbe ned over dine kinder, og du føler en trykken for dit bryst, der gør dig bange. Du står, alene, uden for et lille rødmalet hus og stirrer op mod en fjern, mørk himmel. "Hjælp mig..." Din stemme er lys og svag, forsvinder hurtigt i mørket. "ARAKIEL!!!" Dit råb kastes tilbage fra husene omkring dig, men du får intet andet svar. Og dog; langt borte fra, måske, en svag tone, der kalder på dig? Du lytter til den en stund, og begynder så at gå, mens du beder, intenst og desperat, om at du må finde de andre.

KROPPEN

Denne krop er lille, et barns, men den er ved at blive voksen. Du kan mærke væsker strømme i blodet og knogler, der strækker sig for at blive længere. Det er et kvindebarns

krop, en piges, og du mærker, hvordan den snart vil være moden til at fostre et barn. Den føler stærkt signalerne fra andre kroppe og reagerer endnu stærkere, som om den har travlt med at lære de forskellige stemninger, den skal kunne udtrykke.

Huden er en lys gylden, håret sort og halvlångt, øjnene sorte og svagt skæve. Du er klædt i en simpel, hvid dragt, og har et par lette, sorte sko på fødderne.

ALARE

Efter:

Du er meget, meget bange for hvad der skal ske nu, for du tror de andre er meget vrede på hinanden og Demene er sikkert meget vred på sig selv, og du tror nok at alle de grimme følelser er kommet tilbage i dem, og du ved ikke om du kan fjerne dem mere.

Du vil gerne tilbage til Gud igen, men du ved ikke hvad du skal gøre. Den gang du var menneske tror du nok du bare var god, og så døde du, men det er meget lang tid siden, og du ved ikke om I er mennesker igen nu, eller om I stadig er Engle. Måske fik I ikke fjernet alt det grimme fra pigens sind, og skal gøre det nu?

Særligt:

Du smiler meget, for så når de grimme følelser ikke at blive så store, og det er lettere at tage dem væk. Når de er der, smiler du endnu mere. Nogle gange hjælper det også at græde, for så trøster de andre dig og vil gerne gøre dig glad, men det er ikke altid; det sker også at de bare bliver vrede på dig, så du tør ikke græde så meget. Det hjælper ikke at smile til dæmoner, men mennesker kan godt lide det. Du smiler også når du er glad, men det er du ikke så tit, for så glemmer du at holde øje med de andres grimme følelser. Kun når I allesammen er glade kan du være glad.

Faldet

Når en engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en engel til en engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man det ikke, når de græder.

Men når en engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som engle, tænker de som regel på hvorfor...

ARAKIEL

Før: Skønt tid sjældent giver mening for Engle, ved du, at du er den ældste blandt Jer. Der findes andre der er langt ældre end dig, bl.a. Ærkeenglene, men du er meget, meget gammel. Længe har du haft den ledende position, truffet beslutningerne, styret slagene, fordelt opgaverne, haft ansvaret. Det har ikke været nemt, men du har altid været opfyldt af pligten, og ligeså opfyldt af glæden, der kommer, når din mission er lykket. Din ansvarsfølelse overfor din gruppe er stor, da du ved, de sætter deres lid til at du træffer de rigtige beslutninger. Du ville aldrig svigte din opgave og aldrig svigte en anden Engel. Medmindre opgaven kræver det, naturligvis.

Du har set en endeløs række af mennesker og riger komme og gå på Jorden, i en verden, du for længst er holdt op med at forstå, og du har set mange Engle falde i kampen. Den kamp mod Djævelen, som synes evig. Den, som er alt, hvad du eksisterer for.

Særlige evner: I din egenskab af leder besidder du evnen til at indgyde andre mod, selv når alt håb synes ude. Et ord fra dig er tit nok til at overvinde den værste tvivl og frygt hos dine Engle.

DE ANDRE

Umiel: Umiel er som du var tidligere; fokuseret, temperamentsfuld og egenrådig, og han er som du er nu; beslutsom, pligtopfyldende og frygtløs. Umiel ville ikke acceptere ordrer fra dig, hvis han ikke stolede på dine evner som leder, men da du aldrig har givet ham grund til andet, har du en stærk, modig krigers tillid. Hans stærke temperament har nu og da krævet at du satte ham på plads, men du ved fra dig selv, fra for længe siden, at disse kraftprøver er et vigtigt led i det forhold, I har til hinanden. En dag vil Umiel være lige så stærk som dig, måske stærkere.

Alare: Der er stærke, nyttige kræfter gemt i Alare, og hun lærer langsomt, men sikkert at bruge dem bedre og bedre. Hun kan se Helvedes dæmoner i øjnene uden at vige, og med få ord kan hun dæmpe deres sind, nogle gange endda pacificere dem fuldstændigt. Hvis disse kræfter kan udvikles til deres fulde potentiale bliver hun et fantastisk våben. I øjeblikket er de kun i deres tidlige stadie, og Alare skal ikke presses for meget, før hun er parat. Hun er stadig meget ung og sårbar, og kan ikke beskytte sig selv.

Astra: Astra er en af de væsentligste grunde til at der findes Engle som dig. Han er uerfaren, overivrig, impulsiv og alt for uengageret, og ville slå sig selv ihjel uden en erfaren leder. Hans kræfter er ligesom Alares ikke fuldt udviklede; han behersker dygtigt de illusioner han selv skaber, men han er ikke god til at samarbejde, og dette skal han arbejde med. Det sker, at du opgiver at få ham placeret i en plan, og blot lader ham gøre hvad han finder på undervejs, så længe han ikke kommer i vejen. Det er bedre end at placere ham på en vigtig post og se planen falde fra hinanden, når han ikke følger den, og det virker som regel forbavsende godt, men i længden skal han lære at indordne sig.

Kiria: Kiria er en velsignelse i sammenligning med Astra; ja, i sammenligning med stort set hvem som helst. Hun gør uden tøven hvad hun får besked på, og venter til bagefter med at diskutere eventuelle tvivl, hun har haft om dine dispositioner. Hun forstår vigtigheden af hurtig handling, og hendes helende kræfter er en stor fordel.

Demene: Han er Jeres bindeled til Hans vilje, idet han med sine kræfter ser og tolker syner, der kommer til ham som svar, når I mangler informationer eller løsninger på en opgave. Ofte er han famlende i sin tolkning og virker usikker, og du ville ønske, du havde hans kræfter, så du bedre kunne træffe beslutninger ud fra de oplysninger der kommer gennem synerne. Han er ikke særlig stærk, og du må ofte bruge dine kræfter på at støtte ham.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans, overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres

kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, mange dæmoner faldt - reddede I endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst. Der var en svag tvivl i dit sind, du fik Demene til at lede efter et spor, der kunne fortælle Jer, hvad I skulle gøre, og han fik et syn, der viste at pigens sjæl var i fare for at tabes for Jer.

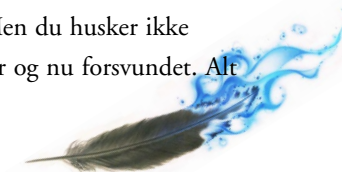
Hvad kunne I da gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået det oprindelige bud? Hvordan kunne I vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det? De andre støttede dit valg, og I reddede hendes liv.

Men da I vendte tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfejlet, og I skulle øjeblikkelig stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe, længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt

hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig. Du ser rundt på dem, prøver at indgyde dem en ro, du ikke selv har.

Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille. Du ved, de venter på, at du skal tale.

Alare hæver blikket mod et punkt over Jer. Hun tøver et øjeblik, ser skræmt på Jer andre.

“Du må ikke være vred.” Hendes stemme er en blød klang gennem stilheden.

Svaret kommer til Jer som et ekko, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det.

Umiel flytter uroligt på sig. “Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?”

Igen et svar, som en tone indefra.

Bebredelsen i ordene fødes, ligesom ordene selv, et sted i dit sind og forstærkes af din egen skyldfølelse. “Men vi troede, det var det rette....Herre..” Du formår ikke helt af holde smerten ude af din stemme. Denne gang kommer svaret skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere* - Angst griber dig for første gang i umindelige tider.

Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder I alle at tale på en gang.

“Undskyld!” Alare bøjer hovedet, synker ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, Umiel knytter hænderne, hæver hovedet. “Det er ikke ret...” Hans stemme gløder, du ønsker ikke at høre mere og hæver hurtigt din stemme i et desperat forsøg at overdøve ham: “Vi beder Dig...”

Jeres stemmer dør hen på hans tavse bud. I ser på Umiel, venter på at han fortryder sine usagte ord, som Han nu ønsker at høre. Umiel stirrer vredt tilbage. “Hvad?! Jeg har da ret! Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!” Du ønsker at stoppe ham, men det er som om alting går for hurtigt.

Hans stemme klinger igen i Jeres sind.

Demene træder frem foran Umiel. “Jeg ved, at pigens sjæl havde stor betydning. Det var min fejl, jeg så dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He...” Han lukker øjnene. “Herre. Jeg bærer skylden.” Overrasket ser du på ham og skubber ham blidt i baggrunden.

“Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld.”

“Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene.”

Kiria nikker. “Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden.”

Alle nikker. Alle lytter til Stemmen, ser usikre på hinanden. Det lykkes dig at dæmpe uroen i dig selv. “Naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen.” Din stemme er igen bydende og klar.

“Himmel!” Umiels stemme buldrer igennem rummet som en flamme. “Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!”

Stilhed. Du ønsker igen at stoppe Umiel, men du tror ikke, Han ønsker det. Du ser at Umiel lytter. Hans vrede er stadig vældig og synlig, hans øjne gløder. “Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde.” Stilhed igen. Det river i dig for at høre, hvad Han siger, men du kan kun vente. “Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!” Igen denne fornemmelse af, at alt går for hurtigt. Umiel ser rundt med flammer i blikket. “Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?”

Usikre blikke mødes igen. Kiria ser bedende på Umiel. “Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du ikke mener.”

“Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!”

Kirias blik bliver endnu mere bønfoldende, og du ser strengt på Umiel. Nu er dette ved at gå for vidt.

“Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent.” Jeres blikke mødes. Umiel raser indvendigt, men du rækker dig ikke. Du ved, hvad Umiel har brug for nu, og det er din ro. Jeres blikke skilles igen.

Astra ser lettet ud. “Kan vi gå nu? Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve...” Hans sætning afsluttes af en svag gisp, da et skarpt, koldt lys omslutter hans sjæl. “Ah!” Han gyser. Igen lyder stemmen i Jer.

Umiel fnyser. Alare ser forskrækket op. “Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!”

Kiria ser rundt på Jer andre. “Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svingte igen.”

- Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu?-

Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. "Jamen..." Demenes stemme er fuld af angst. "Hvad kan vi da gøre?"

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Umiel gentager det med iskold stemme. "Gå? Du mener gå fri? Vi er tilgivet?"

Stemmen svarer ikke på Umiels spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Dit sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal vandre blandt menneskene, og der skal I opveje Jeres fejl.

Stilhed.

Du ville gerne sige eller gøre noget, hvis noget kunne gøre nogen som helst forskel nu, men du ved, det ikke er muligt. Hans ord står ved magt. Alare står som forstenet. Kiria og Demene holder hinanden tæt. Astra ser tvivlende rundt på Jer andre. Umiels hoved er bøjet. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Umiel hæver sit hoved, hans vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys.

"Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!" Umiels raseri brænder ud med hans sidste ord, hans stemme knækker over.

Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

"VÆK!!!" Du hører råbet klart nu, det trænger igennem den dyne, der er mellem dig og verden. Dit sind føles tungt, dine tanker føles som om de trækkes ud af mudder, men noget ved råbet gør dig urolig, det er en advarsel om en smerte, du helst vil undgå. Du prøver at reagere, at se hvad der sker omkring dig, men for sent; en lammende, brændende smerte skyder fra to steder på dit bryst ud i resten af din krop, og en sveden lugt når dine næsebor. Du ryster i krampe, det føles som om, din hjerne kortslutter, og der er kun smerten. Så slappes din krop. Du åbner munden, og en smule savl løber ned ad din kind. Stemmer omkring dig taler ophidset, du kan ikke helt forstå dem eller svare, men de taler om dig.

Verden omkring dig bevæger sig, gynger og hopper, og du hører støj; dytten langt væk fra, en sirene tæt på dig lyder højere og højere, og med et er du klar. Dine øjne åbnes, ser det indre af en ambulance, to hvidklædte mænd sidder bøjet over dig. De taler sammen, deres stemmer er påtrængende høje, og alt er så hvidt, at det gør ondt. Du mærker en skarp lugt, du ikke kan placere, du mærker noget i din arm, stemmerne slapper af, og du synker tilbage, væk fra verden.

Da du vågner er alt stadig blændende, skærende hvidt, men stemmerne er væk. Der er kun en svag bippen i nærheden af dig, og svage stemmer langt væk, trin på en gang, og susen af en vej udenfor. Du føler dig syg, dårligt tilpas, ikke kun på grund af denne krop, du er i, og dens fængslende tyngde, men på grund af noget, der er gået galt, noget dybt i dig, som føles helt forkert. Du burde ikke være her.

Du ser dig om efter de andre, men de er der ikke. Langsomt husker du hvad der er sket.

Det er som om, det er sket i en anden verden, som om alt er ophørt og begyndt på ny siden da. Du svinger benene ud over kanten på sengen og rører gulvet med dine fødder. Mærker fornemmelsen af din krop, der tynger dig mod gulvet, tøjet, der rasler mod din hud. Du finder et sæt tøj i skabet overfor sengen og skifter det blå hospitalstøj ud med det lyse jakkesæt. Der er kun én tanke i dit sind: At finde de andre. Uden at nogen tager særlig notits af dig vandrer du fra værelset, ned ad gangen og ud i byen, hen mod kirken.

KROPEN

Denne krop hæmmer dig frygtelig meget. Den er lige over sin bedste alder, og selvom den er ikke direkte fed, føles den meget tung, den er ikke vant til at bevæge sig mere end nødvendigt, og den er distraherende. Hele tiden underlige fornemmelser, irritationer, krav; tøj, der kradsler, kulde, varme, smerte, sult.... Du har svært ved at koncentrere dig, når disse fysiske signaler kræver din opmærksomhed. Specielt dit hjerteslag opfører sig foruroligende fra tid til anden; det sker at et par slag springes over eller kommer i utide, og straks må hele din krop standse op, og du må koncentrere dig voldsomt for at kunne slappe af igen.

Dit hår er let vigende og meget lyst, dine øjne er lyseblå. Du bærer et lyst jakkesæt, og til din irritation har du fundet ud af, at uden de briller, du fandt i et etui i lommen, har du svært ved at se ting tydeligt, når de er tæt på. Udover brillerne har du fundet et bund

nøgler, en mobiltelefon, en tegnebog med en masse kreditkort, og en lille æske med halspastiller. Under dit tøj, på din brystkasse, er to pletter, hvor dit hår er svedet af.

ARAKIEL

Efter: Nu, mere end nogensinde før, føler du hvor vigtigt det er, at du ikke svigter dit kald. Det var dig, der havde ansvaret, dig, der burde have set, hvad der var rigtigt at gøre, og du bærer derfor skylden for dit og de andres fald, såvel som de skader, Jeres gerning kan have udrettet. Der må være en måde at rette det op igen, så I kan blive taget til nåde. Det må være derfor, I er her. For at finde pigen. Men hvad er den rette kurs denne gang? Hvorfor skulle hun ikke leve? Lykkedes det Jer ikke at redde hendes sjæl?

Det, der er sket nu, er sket på grund af to fejl fra din side: Din fejlbedømmelse af Jeres mission og din manglende evne til at kontrollere Umiels vrede, da I talte med Ham.

Ingen af delene vil ske igen.

Mål: At rette op på Jeres fejl. At støtte de andre og finde vejen tilbage.

Særligt: Da du er lederen, også nu selvfølgelig, er det vigtigt for dig at have de andres fulde opmærksomhed. Derfor vil du forsøge at få øjenkontakt med dem, du taler med, både før samtalen og så tit som muligt undervejs. Hvis du kun taler med én anden, vil dine øjne sjældent slippe hans.

Når du møder de andre igen, sker der det ene, der ikke MÅ ske. Den krop, du besidder nu, er ikke din egen, og den reagerer med instinkter, du ikke kan kontrollere. Du bliver bange for Umiel. Du vil prøve at skjule det, men første gang er reaktionen uventet, og den kan tydeligt ses. Tydeligt for Umiel, og måske for de andre. Hans krop er stærkere end din, og din vil være tilbøjelig til at underkaste sig via dit kropssprog; korslagte arme, svært ved at se ham i øjnene, kryber en smule sammen. Rollespil din angst og dit forsøg på at kontrollere den.

Faldet

Når en engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en engel til en engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man ikke deres skrig.

Men når en engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som engle, tænker de som regel på hvorfor...

ASTRA

Før:

Mere end nogen anden Engel lever du i nuet. Du lever for øjeblikkets glæde og triumf, du ser aldrig længere væk end den begrænsede tidshorizont der eksisterer på menneskenes niveau, og tit ser du blot det nu, der omgiver dig. Verden er en uendelig, løsrevet række af sejre og nederlag, glæder og sorger, og det, der ikke behager dig, skubber du hurtigt væk.

Du elsker dine kræfter, og du elsker at bruge dem. At mærke dem strømme igennem dig og frigives, at se deres effekt, at genopfyldes af det udtømmelige lager af energi, du altid mærker skylle ind over dig, når du har tømt dig selv fuldstændig.

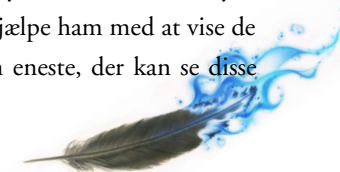
Dine kræfter er ikke særlig offensive, det ved du, og du ville nogle gange ønske, at de var det, for du vil gerne have at de andre betragter dig som en uundværlig kampfælle og lægger lidt mere vægt på hvad du gør, men på den anden side bærer du et lettere ansvar end så mange andre, og du ser, hvad pligten gør ved dem. Du prøver tit at tale med dem om det, for de glemmer at glædes over det eksisterende, de tynges af bekymringer om fortiden og fremtiden, og de ser for meget af det mørke i verden, men de har aldrig rigtig lyttet. Sådan ville du aldrig kunne eksistere.

Mennesker fascinerer dig dybt; de har en så begrænset levetid, og alligevel, eller måske netop derfor, er tid aldrig mere solid, fastlagt og nærværende end når I er nær deres plan. Du ville gerne kunne huske lidt mere om, hvordan det var at være menneske, men når I er nær deres verden, og du ser deres begrænsninger og fejl, kan du ikke misunde dem deres liv. Hvad I gør for dem er godt, men hvad I er, er bedre.

Særlige kræfter: Dine kræfter består i at kunne skabe illusioner i lyd og lys. Du hjælper med at skærme menneskers syn fra de ting, de ikke skal se, og du skaber skræmmende og forstyrrende illusioner mod Jeres fjender.

DE ANDRE

Demene: Hans kræfter minder om dine, han arbejder med visioner, men hans er indadvendte, hvor dine er udadvendte. Han ser ting i sine omgivelser, syner, som har en betydning, kun han kan tolke. Han spurgte dig engang om du kunne hjælpe ham med at vise de andre, hvad han ser. Du tror han føler sig presset af at være den eneste, der kan se disse

syner. Desværre kan du ikke hjælpe ham, ikke endnu da, men du prøver ofte.

Alare: Alare er ung nok til stadig at handle spontant og efter sine følelser. Det kan du lide. Desværre er hun også meget usikker på, hvad hun gør, og hun arbejder alt for målrettet på at gøre ligesom alle altid har gjort tingene: Køligt, velovervejet, ensformigt. Hun virker nogle gange som om hun bliver bange for et eller andet hun ser i folk; måske er hendes kræfter lidt ligesom Demenes? Måske kan Alare hjælpe ham, eller du og Alare sammen?

Hele Alares væsen arbejder med hendes kræfter; hun er venlig, blid, og tilsyneladende harmløs. Men en Engel, der kan berolige næsten hvem som helst med et enkelt blik og et ord er ikke helt ufarlig. Det er nu stadig svært at stå for hende, selvom hun sikkert også bruger sine kræfter på Jer.

Arakiel: I er så forskellige som nat og dag. Han tænker og planlægger og overvejer for Jer alle sammen, han taber aldrig hovedet og har et uhyggeligt overblik. Men han er aldrig der, hvor I andre er. Han er altid optaget af sidste mission eller den næste eller en ny taktik eller et gammelt problem. Du kan ikke lade være med at have lidt ondt af ham, selvom han ser ud til at nyde sin post. Du ved, I altid kan stole på, at han har en plan og et godt råd. Specielt har han altid et eller andet at sige, når alt ser sort ud, og pludselig kan I alle sammen lidt igen; pludselig henter I modet frem til at prøve én gang til. Det er en fantastisk evne.

Kiria: Kiria er pragtfuld. Ikke bare på grund af hendes helende kræfter, som du selv har oplevet én gang, og som du sikkert aldrig vil glemme. Det var det tætteste på ultimativ lykke du har oplevet siden den dag, du blev Engel, og selvom følelsen hurtigt fortog sig er mindet der stadig. Men som sagt er det ikke kun derfor. Hun spreder glæde næsten bare ved at være til stede, og hun virker som om hun aldrig kan slås ud, selv når det går allerværst.

Umiel: Du har opgivet alt håb om at tale med Umiel om andet end taktik, og da er det som regel kun ham, der taler og dig, der stiller dumme spørgsmål. Umiel er fortabt fuldstændig i sin rolle som kriger og deler verden op i kampfæller, der skal omringe og flankere og rykke frem og tilbage, og fjender, der skal slås ihjel. Du gad vide, om han nogensinde har spekuleret på den dybere mening med det hele. Der er dog én ting han kan, som du beundrer, og det er at give sig selv fuldt ud. At se ham kæmpe er fantastisk. Du har enkelte gange ligefrem set den ensretning af energi, der sker i hans sind; den målrettede kraft, han deler med sit sværd, og du har set med hans øjne, hvordan verden omkring ham gløder i forventning om kampen.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans, overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, utallige dæmoner faldt - reddede I endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst.

Hvad kunne I gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået det oprindelige bud? Hvordan kunne I vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det? Du var ikke i tvivl om, at det var det rigtige at gøre, da I reddede hendes liv.

Men da I vendte tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfejlet, og I skulle øjeblikkelig stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe, længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig. Det første du lægger mærke til, er at Alare ser frygtelig bange ud. Du vil gerne sige et eller andet til hende, men du ved ikke hvad.

Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille.

Alare hæver blikket mod et punkt over Jer. Hun tøver et øjeblik, ser skræmt på Jer andre. "Du må ikke være vred." Hendes stemme er en blød klang gennem stilheden. Svaret kommer til Jer som et ekko af Alares bøn, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det.

Umiel flytter uroligt på sig. "Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?"

Igen et svar, som en tone indefra.

Arakiel tager ordet. "Men vi troede, det var det rette....Herre.." Smerten i hans stemme forstærker Jeres egen. Denne gang kommer svaret skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere -*

Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder I alle at tale på en gang.

"Undskyld!" Alare bøjer hovedet, synker ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, Umiel knytter hænderne, hæver hovedet. "Det er ikke..." Hans stemme gløder, Arakiel hæver sin stemme for at overdøve ham: "Vi beder Dig lytte til..."

Jeres stemmer dør hen på hans tavse bud. I ser på Umiel, venter på at han fortryder sine usagte ord, som Han nu ønsker at høre. Umiel stirrer vredt tilbage. "Hvad?! Jeg har da ret!

Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!" Du er målløs. Du havde aldrig troet Umiels mod gik så vidt som dette.

Hans stemme klinger igen i Jeres sind.

Demene træder frem foran Umiel. "Jeg ved, at pigens sjæl havde stor betydning. Det var min fejl, jeg så dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He..." Han lukker øjnene. "Herre. Jeg bærer skylden."

"Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld." Arakiel skubber blidt Demene til side.

Du beslutter dig for at give dit besyv med. Du vil ikke være den eneste, der ikke siger noget. "Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene."

Kiria nikker. "Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden."

Alle nikker. Alle lytter til Stemmen, ser usikre på hinanden. Du begynder at få en ubehagelig fornemmelse.

"Naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen." Arakiels stemme er bydende.

"Himmel!" Umiels stemme buldrer igennem rummet som en flamme. "Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!"

Stilhed.

Umiel lytter. Hans vrede er stadig vældig og synlig, hans øjne gløder. "Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde." Stilhed igen. Det er som om du ser dette på lang, lang afstand, som om du blot er tilskuere, og ikke rigtig kan følge med.

"Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!" Umiel ser rundt med flammer i blikket. "Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?" Du er for målløs til at tale. Hvis du kunne, havde du sikkert også bare givet ham ret.

Usikre blikke mødes igen. Kiria ser bedende på Umiel. "Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du ikke mener."

"Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!"

“Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent.” Arakiel ser strengt på ham, deres blikke mødes. Umiel raser indvendigt, men hans vrede dæmpes af Arakiels urokkelige ro. Deres blikke skiller igen.

Pludselig bliver det hele for meget for dig. Det her kan umuligt ende godt. “Kan vi gå nu?” Din stemme lyder alt for højt, for en gangs skyld ville du gerne bare kunne forsvinde uden at nogen lagde mærke til det. “Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve...” Et tæppe af koldt, klart lys kvæler din stemme og synker ned over dig. Det er som om din sjæl åbner sig for Ham. “Ah!” Du gyser. Man må ikke lyve. Heller ikke selvom man næsten mener, hvad man siger.

Igen lyder stemmen i Jer.

Umiel fnyser.

Alare ser forskrækket op. “Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!”

Kiria ser rundt på Jer andre. “Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svigte igen.”

- Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu? -

Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. “Jamen...” Demenes stemme er fuld af angst. “Hvad kan vi da gøre?”

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Umiel gentager det med iskold stemme. “Gå? Du mener gå fri? Vi er tilgivet?”

Stemmen svarer ikke på Umiels spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Dit sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal vandre blandt menneskene, og der skal I opveje Jeres fejl. Stilhed.

Arakiel ranker sin ryg mod smerten. Alare står som forstenet. Kiria og Demene holder hinanden tæt. Umiels hoved er bøjet. Du ser rundt på de andre, venter på at Arakiel siger et eller andet. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Umiel hæver sit hoved, hans vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys. “Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!” Umiels raseri brænder ud med hans sidste ord, hans stemme knækker over.

Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

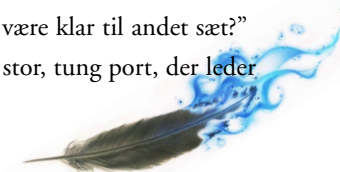
En tindrende fornemmelse løber igennem dit blod, videre ud i dit væv, gennem din hud og lægger sig som en lysende kappe omkring dig og får dig til at svæve. For et øjeblik siden var alt koldt og stille, du troede faktisk, du var død, men nu lever, ånder hele din krop, mens kappen langsomt pulserer omkring dig. Du smiler. Et eller andet sted fra på den anden side af kappen kan du høre en masse musik, råben, klirren, larm og flasker, men det gør ikke noget. Larmen er en del af din verden, den flyder uhindret gennem kappen og optages i din krop. Du rører ved guitaren på dit skød. Den føles varm og velkommen i dine hænder, og du begynder at røre blidt ved strengene. Musik strømmer af sig selv fra din sjæl, ud gennem fingrene, ned i strengene, ud af guitaren, ind i den glødende kappe omkring dig og tilbage til sit udgangspunkt. En cirkel af musik, der strømmer uhindret, skifter tempo, skifter retning, flyder fra guitaren til dig, tilbage til guitaren igen og fylder rummet omkring dig ud. Du er ét med musikken som du aldrig har været det før. Du smiler igen.

Pludselig lyder en høj dundren ganske tæt på dig, din boble af lys, musik og glæde bævrer en gang og begynder at fade. Du prøver at holde den fast, lukke verden ude, men forgæves. “HALLO!! Hvad fanden foregår der?! Du skal sgu’ ikke sidde og stene på lokummet, din idiot!!”

Kappen af lys er helt væk nu, og du ser dig omkring. Hvor er du? HVEM er du? Der ligger en guitar på dit skød, der sidder et bælte fast om din arm, og der ligger en sprøjte på gulvet. Udenfor fortsætter en vred mandestemme med at skælde ud, så du rejser dig op, lidt for hurtigt, og taber guitaren på gulvet. Strengene klager sig højlydt. Du fumler med låsen og passerer en høj, tynd fyr med knaldgrønt hår, som maser sig ind på toilettet. “Hej, din guitar!”

Du ignorerer ham og går hen af en smal gang med døre på begge sider. Larmen er højere her, især fra én bestemt dør, som du kigger ind af, og som fører op til en scene. På den anden side af scenen står et hav af mennesker og danser. I et rum længere nede af gangen sidder et par fyre klædt mere eller mindre ligesom dig; sorte Levi’s, stram T-shirt, sort, slidt læderjakke. Du har en lædersnor om halsen med en stor Davidsstjerne, som i hvert fald ikke er af sølv.

En af fyrene smiler til dig da du går forbi. “Hva’ så? Er du ved at være klar til andet sæt?” Du smiler tilbage og nikker. Du leder efter en vej ud og finder en stor, tung port, der leder

ud til en baggård, hvor en varevogn står parkeret. Luften er klar, natten er mørk, og du ser op mod stjernerne, der pludselig er så langt, langt væk. En kuldegysning løber igennem dig. Du husker hvad der er sket, næsten, men det forekommer så uvirkeligt, som om det var i en anden verden. Du må finde de andre, og uden nogen egentlig plan, begynder du at gå.

KROPPEN

Du er klædt som beskrevet ovenfor; sorte Levi's, hvid T-shirt, begge dele sidder tæt til din krop, som er høj, slank, og en smule hærget af for meget sprut, for mange smøger, for mange stoffer og søvnløse nætter. Over T-shirten har du en sort læderjakke, som er slidt næsten grå på albuerne. Dit hår er mørkt, bølget, og når ned til kraven på jakken. Dine øjne er blå. Din krop er ikke gammel, heller ikke ung, men det er for tidligt at hoste på den måde, du har gjort en del nu. Det er en meget ubehagelig fornemmelse at hoste. Dine muskler i mellemgulvet og lungerne adlyder dig ikke, men begynder at trække sig sammen og udvide sig igen som en eksplosion, og du kan mærke noget vådt samle sig i din hals. Noget siger dig, at en cigaret ville hjælpe.

I lommerne på dit tøj har du en pakke Marlboro, tre lightere, et par kopi-RayBan-solbriller (Blues Brothers modellen), et væld af snussede små stykker papir med udkast til nye sange, og en lille pose med en sprøjte og noget hvidt pulver, som du godt nok ikke er helt sikker på hvad er, men som du har en klam fornemmelse af, at du nok får brug for senere....

ASTRA

Efter:

Du forstår ikke helt hvorfor, men Han er åbenbart sur over, hvad I har gjort, og har smidt Jer ud. Eller måske sendt Jer ud på en ny opgave. Eller noget andet. Du håber ikke det er permanent, for du er ikke sikker på, at dine kræfter virker helt som de plejer, og du føler dig noget sårbar, men måske kan I få noget ud af det alligevel; at se verden fra denne vinkel. Du har også en fornemmelse af, at du vil kunne forstå denne verden bedre end de andre.

Du vil gerne for en gangs skyld være den, der gør noget nævneværdigt.

Særligt:

Du har altid haft en trang til at blive lyttet til noget mere, og når du taler, er du tilbøjelig til at fylde dine sætninger, og især pauserne mellem dem, med fyldord. Når du har ordet, taler du hele tiden, også selvom du ikke har noget at sige. Du vil ofte bruge ord som Jamen, Altså, Jeg mener, Prøv lige at høre; og du vil fylde lyde som Hmm, Tja, Øhh, og lignende ind så tit som muligt.

Din krop er afhængig af heroin. Når du vågner, vil du ikke mærke noget særligt, men efter nogle timer vil din krop begynde at blive urolig, du bliver irriteret, du har ikke lyst til at spise, og efter 6-8 timer rammer abstinenserne dig for alvor. Kold sved vil løbe ned ad din krop, kramper og smerter vil gennemryste dig, du vil være umulig at tale med og kun have lyst til én ting: Stoffer. Måske er din Engelsjæl stærk nok til at kæmpe imod, men hvordan kæmper man mod sin egen krop?

Faldet

Når en engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en engel til en engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man ikke deres skrig.

Men når en engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som engle, tænker de som regel på hvorfor...

DEMENE

Før:

Dine kræfter skræmmer dig. Som regel kan du kontrollere hvornår synerne kommer, og hvor kraftige de er; om de blot er sanseindtryk, der roligt glider forbi dig, så du kan nå at opfange dem med din bevidsthed og behandle dem, eller om synerne tager fat i dit sind, rykker dig ud af dine omgivelser og opsluger dig med sanser, tanker, følelser, alt. Dine fortolkninger af synerne er som at oversætte fra et sprog til et andet; nogle gange (særligt når synerne har været meget kraftige), dukker meningen op i dit sind som en naturlig forlængelse af synet, som en velkendt gløse på et velkendt sprog, andre gange skal du bruge din intuition, din erfaring, og alt, hvad du ved, til at få en mening frem, som du selv føler er famlende og usikker i forhold til synernes tydelige sprog. Du ville ønske, de andre kunne se hvad du ser, så du ikke skulle viderebringe det. Du ved, at dine syner taber i formidlingen, som om du filtrerer noget fra undervejs. Din pligt er tung, og dine evner rækker kun lige. Du frygter den dag, hvor noget går galt, hvor du taber din forstand i et af de grufulde, livagtige syn om dæmoner og djævløse Helvedes pinsler, eller (endnu værre, det må ikke ske, aldrig), du misfortolker et syn og bringer ulykke over Jer alle.

Du griber tit dig selv i at ønske, at Han ville tage disse kræfter fra dig og give til en anden. Men sådan må du ikke tænke. Du har en pligt, og din er ikke værre end så mange andres.

Særlige kræfter: Du er bindeleddet mellem gruppen og Hans vilje. Du ser syner, glimt fra fremtiden, nutiden eller fortiden, i omgivelserne omkring dig, som rummer et svar på Jeres spørgsmål om en mission, eller et nyt bud fra Ham. Disse visioner tolkes i dit sind og I handler som regel derefter.

DE ANDRE

Alare: Alare har altid været nem at være sammen med. Hun stiller ingen krav, hun er tålmodig, hun er lige så uerfaren som dig, og en del yngre. Nu og da kommer hun endda til dig for at spørge om råd eller bare for at høre dig fortælle om ting, der er sket før hendes tid. Når hun gør det, virker hun endnu mere ung og sårbar, og du føler dig stolt over at kunne hjælpe hende. Det er næsten en refleks i dig at ville passe på hende og lede hende så godt du kan, og du ved, det sikkert hænger sammen med hendes særlige kræfter, hendes evne til at

berolige og pacificere stort set alle, ofte ved blot at se på dem. Du føler dig også bedre tilpas sammen med hende end med nogen af de andre. Hendes kræfter er unikke og hun bruger dem med stor dygtighed. Hun vil med tiden blive en fantastisk Engel.

Astra: Du har altid misundt Astra hans evner. Som dig arbejder han med visioner og syner, men hans kommer indefra; de skabes og kontrolleres af ham med legende lethed, mens dine kommer udefra og kan kun formidles gennem din famlende fortolkning. Du har talt med ham om det engang, spurgt ham om han aldrig ser syner, der kommer som dine, om han ikke kunne se dine og vise dem til de andre, og han ville gerne hjælpe dig, men kunne ikke. Hvis du bare havde hans kræfter, eller endnu bedre, han havde dine, og du havde hans lette sind. Men du tvivler på han ville bytte, selv hvis han kunne.

Kiria: I har altid været tæt; hun kan altid mærke, hvordan du har det, og har aldrig svigtet dig. Hun har flere gange ønsket at du skulle fortælle, hvad der tyngede dig, men du er splittet mellem din trang til at tale med hende om det og dit ønske om at hun skal blive ved med at holde af dig. Du har prøvet at leve op til den tillid, hun viser dig, da hun er den sidste i verden, du vil se såret.

Noget i dig erindrer, at mennesker også knytter bånd som Jeres, men du husker ikke helt hvorfor, ligesom du ikke helt ved, hvad der knytter Kiria og dig sammen, du ved bare at når du ser hende bruge sine helende kræfter, når hendes englehænder stryger henover et menneskes aura eller rører en anden Engels sind og genskaber livskraften deri, så tænker du på hendes hænder og hvordan det må føles at mærke hendes kræfter strømme igennem sin sjæl. Hvis hun rørte dig sådan ville Jeres bånd være fuldendt. Du ved, at disse bånd hos mennesker sjældent holder livet ud. Du har altid brændende håbet at dit og Kirias skulle holde for evigt.

Umiel: Umiel er en sand kriger. Temperamentsfuld, hvor du er behersket, stærk, hvor du giver efter, beslutsom, hvor du tvivler, og stædig, hvor du må give op. Du prøver altid at undgå hans opmærksomhed, fordi du er så meget hans modsætning, og han virker så vred overfor svaghed og tøven. Ham er du næsten lige så bange for at komme til at svigte som Kiria. Men trods alt ved du, at han vil beskytte Jer alle med alle midler, hvis I kom i fare. Det viser blot hans sande Englesind.

Arakiel: Han er et forbillede for Jer alle, altid stærk og sikker, altid parat til at træde til, altid pligtopfyldende. Han har evnen til at sige de helt rette ting, der får Jer til at tro på, at alt kan lykkes, selv når det ser allermest håbløst ud. Han kræver ligeså meget af sig selv, som han

kræver af Jer, det ved du, alligevel ville du ønske han kunne se, hvor svært du har det, du tror bare ikke det ville gøre særlig megen forskel. I har alle Jeres plads at udfylde, og hans opgave er at alle dele passer sammen. Han vil ikke bryde sig om, hvis nogen svigter deres del.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans, overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, utallige dæmoner faldt - reddede I endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst.

I et syn så du hendes sjæl rejse sig fra resterne af en udslidt krop som af en død, tom skal, hun er omspændt af sort energi, hun ler, dæmoner bøjer sig for hendes vilje, du mærker ekstasen i hendes sind skylle ind over dig, du mærker hendes mørke sjæl blandes med din, hendes had bliver dit...

Du vred dig fri af synet og rystende af angst (For hende? For dig selv?) fortalte du de andre

at hendes sjæl var ved at blive fortæret af dæmoniske kræfter, og ville gå tabt. Hvad kunne I gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået budet? Hvordan ville I kunne vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det?

Da Umiels sværd jog den sidste dæmon væk kvalte du den sidste gnist af tvivl i dit sind. Men da I kom tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfæjlet, og I skulle øjeblikkelig stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage. Du undgik omhyggeligt de andres blikke.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe, længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig. Alare ser skrækslagen ud. Astra ser usikkert på hende. Arakiel venter tålmodigt, hans blik prøver at møde dit. Du ser omhyggeligt væk, i stedet ser du Kiria trække hen til dig, holde om dig, trods din modstand, du ønsker bare at glemme de andre, glemme din skyldfølelse, især over for Kiria, men hun holder dig fast.

Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille. Kiria slipper sit tag i dig.

Alare hæver blikket mod et punkt over Jer. Hun tøver et øjeblik, ser skræmt på Jer andre.

Hendes blik er en kniv i dit hjerte.

“Du må ikke være vred.” Hendes stemmes bløde klang gør kun din smerte større.

Hans svar kommer til Jer som et ekko, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det. Han er ikke vred. Nej, det var jo heller ikke Alares skyld. Umiel flytter uroligt på sig.

“Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?”

Igen et svar, som en tone indefra.

Arakiel tager ordet. “Men vi troede, det var det rette...Herre..” Smerten i hans stemme forstærker Jeres egen. Denne gang kommer svaret skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere* - Du har lyst til at skribe, hvorfor skal de andre lide for din skyld, men måske vil du blot gøre det værre, så du tier. Bider smerten i dig.

Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder alle at tale på en gang.

“Undskyld!” Alare bøjer hovedet, synker ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, du tier stadig, står rystende og venter, Umiel knytter hænderne, hæver hovedet. “Det er ikke ret...” Hans stemme gløder, Arakiel hæver sin stemme for at overdøve ham: “Vi beder Dig...”

Jeres stemmer dør hen på Hans tavse bud. I ser på Umiel, venter på at han fortryder sine usagte ord, som I alle har fornemmet, og som Han nu ønsker at høre. Umiel stirrer vredt tilbage. “Hvad?! Jeg har da ret! Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!”

Hans stemme klinger igen i Jeres sind. Den fortæller dig hvad du hele tiden har vidst, og du ved, at du må forklare.

Du træder frem foran Umiel. “Jeg ved, at pigens sjæl havde stor betydning. Det var min fejl, jeg så dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He...” Din stemme snubler over ordet. “Herre. Jeg bærer skylden.”

“Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld.” Arakiel skubber dig blidt til side. Du orker ikke at protestere, dit mod er ved at løbe ud.

“Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene.”

Kiria nikker. “Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden.”

Alle nikker. Alle lytter til Stemmen, ser usikre på hinanden.

DEMENE 3

“Ja, naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen.” Arakiels stemme er bydende. Du forstår ikke, hvad dette skal betyde.

“Himmel!” Umiels stemme buldrer igennem rummet som en flamme. “Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!” Dette bliver værre for hvert øjeblik. Umiel vækker Hans vrede for din skyld. Du tager et skridt mod ham, men han afviser dig med en vred bevægelse, der flår i din sidste rest af selvkontrol.

Stilhed.

Umiel lytter. Hans vrede er stadig vældig og synlig, hans øjne gløder. “Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde.” Stilhed igen. Du ville ønske du vidste, hvad Han sagde, og du ville ønske, du var et andet sted. “Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!” Du lukker øjnene i afmægtighed. Umiel ser rundt med flammer i blikket. “Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?”

Usikre blikke mødes igen. Kiria ser bedende på Umiel. “Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du ikke mener.”

“Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!”

“Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent.” Arakiel ser strengt på ham, deres blikke mødes. Umiel raser indvendigt, men hans vrede dæmpes af Arakiels urokkelige ro. Deres blikke skilles igen.

Astra ser lettet ud. “Kan vi gå nu? Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve...” Hans sætning afsluttes af en svag gisp, da et skarpt, koldt lys omslutter hans sjæl. “Ah!” Han gyser. Igen lyder stemmen i Jer.

Umiel fnyser.

Alare ser forskrækket op. “Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!” Hvad du forstår, er at Hans vrede har ramt Jer alle nu.

Kiria ser rundt på Jer andre. “Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svigte igen.” - *Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu?-*

Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. “Jamen...” Du tvinger dig selv til at tale, skønt du ikke ved, hvad du kan sige, som vil gøre det bedre. “Hvad kan vi da gøre?”

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Umiel gentager det med iskold stemme. “Gå? Du mener gå fri? Vi er tilgivet?”

Stemmen svarer ikke på Umiels spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Jeres sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal vandre blandt menneskene, og der skal I opveje Jeres fejl. Stilhed.

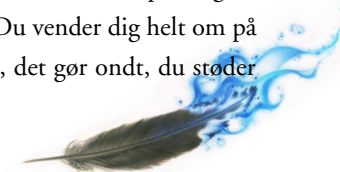
Arakiel ranker sin ryg mod smerten. Alare står som forstenet. Kiria holder dig tæt igen, du opgiver at kæmpe imod, alt i dig giver op. Astra ser tvivlende rundt på Jer andre. Umiels hoved er bøjet. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Umiel hæver sit hoved, hans vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys. “Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!” Umiels raseri brænder ud med hans sidste ord, hans stemme knækker over.

Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

En hyletone. Høj, skarp, tæt på, umulig at ignorere, trænger sig gennem muren mellem dig og verden. Du trækker vejret, tungt, prøvende, det er som om dit åndedræt ikke adlyder dig, men det lykkes, og luft fylder dine lunger. En lugt af medicin og renhed fylder dig. Du slår øjnene op, og ser først intet andet end hvidt, hvidt alle steder, skarpt lys, og så ser du noget andet, en grøn stribe, der bevæger sig hen over en skærm. Striben har noget med den skarpe hyletone at gøre, det ved du, og da du rører på dig, ændrer sriben karakter, den knækker, og samtidig holder hyletonen op. Du stirrer på skærmen. Et par grønne glimt lyser den op, du hører et par bip, og snart flyder et mønster af grønne toppe og dale hen over skærmen i takt med et rytmisk mønster af biplyde.

Du koncentrerer dig om din krop. Du ligger på ryggen i en seng, du ser ned ad dig selv. En hvid dyne dækker en mandekrop, og over dynen, på dit bryst, ligger dine hænder, foldede. En kold følelse løber igennem dig. Maskinerne ved sengen bipper, blinker, registrerer dine kroppsfunktioner, et drop sidder fast i din arm. Du løsner dine hænder og forsøger at vende dig om på siden, men en voldsom kvalme rammer din mave og bølger op gennem din krop, du gisper efter vejret og i næste sekund kaster du op, voldsomt, ud over kanten på sengen. Du har ikke meget at kaste op, og det smager bittert i din mund. Du vender dig helt om på siden og falder ud over kanten af sengen. Dit knæ rammer gulvet, det gør ondt, du støder

ind i dropstativet, men når at gribe det, før det falder. Du gisper efter luft igen og synker sammen på alle fire. En smule blod pibler fra dit knæ, hvor det har ramt et glasskår. Flere glasskår ligger længere inde under sengen, et af dem er stort, og der sidder en mærkat på, du rækker ud efter det, lægger chokeret mærke til, hvor tynd din arm er, den ser unaturligt lang ud, som du strækker dig for at nå glasstumpen, og du må gribe efter den et par gange før det lykkes. Et hvidt dødningshoved i en sort firkant lyser op mod dig, og du ryster forvirret på hovedet. Glasskåret er fugtigt på indersiden, det lugter bittert. Noget koldt rammer dig i nakken, du farer forskrækket sammen og kigger op på dropposen, hvorfra en dråbe hænger og blinker i det skarpe lys. Langsomt kommer du på benene. Du fumler lidt med posen og finder et lille hul, meget lille, sikkert ikke større end en kanyle....

Et syn rammer dig, du ser posen hænge i stativet, skyggen falder på den hvide væg bagved, den skifter størrelse som posen svinger i stativet; lille og skarp, større og diffus, frem og tilbage, du ser en hånd dukke op, du ser skyggen på væggen standse bevægelsen da hånden griber fat om posen, en lang tynd skygge, som en stribe af mørke, nærmer sig posens skygge, stopper et øjeblik, du hører et suk ved siden af dig, og skyggerne dirrer et øjeblik, ramt af den smerte sukket rummer. Så rammer mørket posen på væggen, du ser hvordan to væsker blandes som skygger, hvordan hvirvler af lys opstår og opløses, og så mærker du et par kølige, bløde læber, der møder din kind. En stemme hvisker "Tilgiv mig.", du vender hovedet mod.....

Verden omkring dig vender tilbage da en sygeplejerskes sko klikker mod gulvet på gangen udenfor. Du springer med bankende hjerte op i sengen igen, knuger glasskåret i hånden under dynen og forsøger at se rolig ud, da døren går op. Med lukkede øjne hører du hendes skridt, hun går over til de bippende maskiner, hun retter på din dyne, hun går rundt i rummet i alt for lang tid. Dit hjerte kæmper for at falde til ro, din hånd gør ondt, en varm, skarp smerte, du slipper glasskåret, sygeplejersken stopper op ved siden af din seng og begynder at tørre gulvet af. Hun rører ved din pande med en kølig, tør hånd. Du undertrykker et gisp og forsøger at se ud som om du sover roligt. Alt omkring dig er ukendt, alt inden i dig er fremmed. Din krop føles forkert, dine tanker er rodløse, du er alene.

Endelig går sygeplejersken. Du åbner øjnene. Hvor er du? Hvor er de andre? Din hånd bløder. En brændende fornemmelse vokser frem i din hals og i dine øjne, dit blik sløres. En tåre løber ned over din kind. Du rejser dig fra sengen og rykker droppet ud af armen. Din arm er tynd, alt for tynd, det ved du, selvom denne krop er fremmed for dig kan du mærke,

at den er syg, dine ben er svage, men du står. Du tager morgenkåben ned fra knagen og tøflerne ved siden af sengen, lytter et øjeblik ved døren, kan intet høre, og går ud.

Udenfor døren er en lang, hvid gang, et skarpt lys i loftet, flere døre, og langt væk stemmer og døre, der går, liv og mennesker. Her er stille. Du går forbi flere stuer, en kaffestue og en garderobe, hvor du tager en lang frakke og svøber omkring dig. For enden af gangen finder du en elevator, som du tager ned til første etage. Elevatordørene glider op. Stemmer bølger imod dig, lyde, lugte, farver, du træder ud af elevatoren og forsøger at glide ubemærket gennem rummet. Alle synes at se på dig, dine fødders trin på gulvet mærkes alt for tydeligt gennem din krop, du plejer at svæve, usynligt, gennem rum som disse, har gjort det hundredevis af gange, men først nu er du her virkeligt. Sved bryder frem, kold sved, på din pande, din krop tigger dig om at vende tilbage til sengen, men du tvinger den videre. Ud gennem glasdøren, ud på gaden. Byen rammer dig ikke så hårdt, som du havde frygtet, omkring hospitalet er der ro, men du bruger alligevel et øjeblik på at sunde dig.

Så træder du ud fra hospitalets indgang og drejer til højre. Du må finde de andre. Du ved ikke hvordan, men du må finde dem igen.

KROPPEN

Din krop er ung, men hærget af sygdom. Den er tynd, for tynd, den er svag, musklerne er ikke blevet brugt længe, og der har været utallige infektioner i mange af de indre organer. Nu er kroppen rensset, men den er stadig svækket, den bliver hurtigt forpustet og træt. Den vil mærkes som en byrde, når din stemme svigter, dit åndedræt bliver hæst og overfladisk og koldsved bryder frem ved den mindste ophidselse. Du fryser hele tiden, er tit tørstig og sulten, men kan kun indtage meget lidt ad gangen. Til gengæld vil kun stærke smerter for alvor påvirke dig, da din krop er vant til smerte. Du kan tvinge den til en hel del.

Din hud er bleg og dine øjne er store og omkransede af mørke skygger, men ansigtet har stadig en slags dystre skønhed, en afspejling af sygdommen, der rummer så megen dødelighed, at den er smuk. Håret er tyndt og tjavset, men stadig glinsende sort, og dine øjne er grønne.

Du bærer en hospitalspyjamas under en mørk, varm jakke, og du har et par sandaler på fødderne. Du har intet med dig.

DEMENE

Efter:

Det er endelig sket. Du har svigtet de andre. Du har svigtet din opgave, din pligt, Ham, de mennesker, du skal beskytte, alt. Du er fortabt. Du må fortælle de andre, at du påtager dig skylden, så de kan vende tilbage, og du kan blive her. Pigen skulle have været død, og det er din skyld, hun ikke er det, men du vil gøre alt for at rette op på fejlen igen for de andre. Du kan ikke vende tilbage. Du ønsker jo ikke at vende tilbage. Du ønsker at vende ryggen til, at flygte fra dine evner, dine venner, din pligt, Ham.....

Men verden er ikke klarere set herfra, her er også forvirrende billeder, modstridende impulser og dobbelttydighed, du ikke kan gennemskue. Du kan ikke klare dig her alene, i hvert fald ikke endnu.

Dit mål:

At hjælpe de andre, så deres skyld måske kan blive løftet.

Særligt:

Stærke følelser hos dem, du kender bedst, har en tendens til at overvælde dig og drukne dine egne. Det sker særligt, når du ser dem i øjnene, så når der opstår diskussion omkring dig, vil du være tilbøjelig til at undgå at se de andre i øjnene for at kunne bevare din egen sindsstemning og for at undgå at mærke deres følelser, hvis de skulle være vrede på dig. Du har grebet dig selv i at ønske at "ride med" på Umiels bølge af frygtløshed, men modet svigter dig som regel.

Når du ser Kiria igen for første gang - og du vil genkende hende ligeså let som alle de andre - vil din krop reagere udenom din vilje: Du ved ikke hvorfor, men du vil være skræmt. Du vil være tilbøjelig til at fare sammen første gang hun forsøger at røre dig. Tænk på, hvordan du vågnede op og rollespil reaktionen. Din krop ved, hvad der er sket.

Faldet

Når en engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en engel til en engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man ikke deres skrig.

Men når en engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som engle, tænker de som regel på hvorfor...

KIRIA

Før:

Du elsker at være Engel. Du har evnen til at hele fysiske sår hos mennesker, og dine hænders berøring kan genskabe livskraften i alle væsner. Du føler dig levende, vigtig og elsket når du bortfejer mismod og sygdom, og selvom du også ofte møder død og sorg, og disse ting påvirker dig ligeså meget som liv og glæde, så er din verden overvejende lys.

Stemninger omkring dig påvirker dig stærkt og øjeblikkeligt; du bliver hurtigt nedtrykt, men ligeså hurtigt glad igen, og du engagerer dig dybt i alt omkring dig. Du føler dig tæt knyttet til de andre Engle, deres sorger er dine, og du vil gøre alt for dem. Du eksisterer for andre, og lever af glæden ved at glæde dem.

DE ANDRE

Astra: Astra har nogle egenskaber, som nemt kan bringe ham i problemer, men som du har svært ved at stå for. Han er ligefrem og ivrig, og han har en grundlæggende optimisme, der virker som en modgift mod mørke tanker og tvivl. Han har bare svært ved at stoppe i tide. Det virker som om han nogle gange nægter at se problemer i øjnene, men overlader det til andre, måske af frygt for en dag at miste sit lyse syn på tilværelsen. Du ville hade at se det ske, men du er også bange for at han skal komme i vanskeligheder, hvis han ikke ser mere alvorligt på tingene.

Astras kræfter sætter ham i stand til at skabe illusioner af enhver slags, både på dæmoners og menneskers plan.

Alare: Hendes evner minder en del om dine, men hvor dine handler om livskraft handler hendes om livssyn; hun formår at dæmpe temperamentet på enhver og skabe ro i sindet hos dem. Hun bruger sine kræfter meget og dygtigt, og ingen kan undgå at holde af hendes rolige, blide væsen. Hun er meget tæt knyttet til Jer alle, og har det tilsyneladende bedst når I alle er sammen og har det godt. Du ville helst kunne beskytte hende mod alt, der kan skade hende, men med tiden skal hun lære at være mere selvstændig, da hun sikkert, lige som alle andre, må lære at leve med tab.

Demene: Du kender ikke andre ord for Jeres forhold end kærlighed. Som Engle har I alle stærke bånd til hinanden, men dette er mere end det. Du kender ordet, og dets betydning, fra menneskernes verden; her blandt Jer er båndet af en evig, åndelig karakter; det binder

Jeres sjæle sammen uden krav, uden risiko, uden andet end varme, tryghed og glæde ved hinandens nærvær, men du undrer dig over det, for du har ikke hørt om, at noget sådant kunne ske. Du ved ikke, hvad der ville ske, hvis en af Jer skulle dø. Det ville være som at miste sin sjæls anden halvdel. Måske er det det, der binder Jer sammen? Måske er I to dele af samme sjæl?

Umiel: Umiel er en utrættelig kriger. Hans sind er rettet mod kamp, og hans sværd giver ham evnen til at kæmpe mere indædt, mere målrettet, og bedre end alle Jer andre til sammen. Du har aldrig talt meget med ham, det tror du ikke nogen har, det virker som om han har det bedst med bare at kæmpe, og du ville gerne vide om han selv ønsker det sådan, for det forekommer dig en ensom tilværelse.

Arakiel: Arakiels styrke binder Jer sammen. Med enkelte ord holder han Jeres mod oppe, uanset hvad der sker, og denne evne støtter hans position som Jeres leder. I vender Jer mod ham når I er i tvivl, for I kender hans dygtighed, hans ro og hans pligttopfyldenhed. Han er den ældste af Jer, og du har lært mange ting af ham i tidens løb, men heller ikke han kender den sande mening, og du kan mærke, at han frygter aldrig at finde den.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans, overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, utallige dæmoner faldt - reddede I

endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst.

Hvad kunne I gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået budet? Hvordan kunne I vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det? At lade et væsen dø ville have været imod alt, hvad du er, og du var enig med Arakiel i hans beslutning om at redde hendes liv.

Men da I vendte tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfejlet, og I skulle øjeblikkeligt stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe, længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig. Du mærker Demenes angst, og går hen til ham. Da du

lægger dine arme om ham er det som om, han ikke registrerer at det er dig, men prøver at undgå dig. Du holder fastere.

Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille. Dine arme løsner deres greb om Demene.

Alare hæver blikket mod et punkt over Jer. Hun tøver et øjeblik, ser skræmt på Jer andre. "Du må ikke være vred." Hendes stemme er som en blød klang gennem stilheden.

Svaret kommer til Jer som et ekko af Alares bøn, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det. Svaret gør dig lidt mere rolig.

Umiel flytter uroligt på sig. "Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?"

Igen et svar, som en tone indefra.

Arakiel tager ordet. "Men vi troede, det var det rette....Herre.." Smerten i hans stemme forstærker Jeres egen. Denne gang kommer svaret skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere* - Din ro skylles væk og blotter din rugende angst.

Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder I alle at tale på en gang.

"Undskyld!" Alare bøjer hovedet, synker ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, Umiel knytter hænderne, hæver hovedet. "Det er ikke ret..." Hans stemme gløder, Arakiel hæver sin stemme for at overdøve ham: "Vi beder Dig..."

Jeres stemmer dør hen på hans tavse bud. I ser på Umiel, venter på at han fortryder sine usagte ord, som Han nu ønsker at høre. Umiel stirrer vredt tilbage. "Hvad?! Jeg har da ret! Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!"

Hans stemme klinger igen i Jeres sind.

Demene træder frem foran Umiel. "Jeg ved, at pigens sjæl havde stor betydning. Det var min fejl, jeg så dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He..." Han lukker øjnene. "Herre. Jeg bærer skylden."

"Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld." Arakiel skubber blidt Demene til side.

"Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene."

Du nikker. "Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden."

Alle nikker. Alle lytter til Stemmen, ser usikre på hinanden. Du føler dig mere og mere dårligt tilpas.

"Naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen." Arakiels stemme er bydende.

"Himmel!" Umiels stemme buldrer igennem rummet som en flamme. "Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!" Chokeret stirrer du på ham. Hvordan kan han sige sådanne ting? Forstår han ikke Jeres lod?

Stilhed.

Umiel lytter. Hans vrede er stadig vældig og synlig, hans øjne gløder. "Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde." Stilhed igen. "Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!" Umiel ser rundt med flammer i blikket. Du er sikker på, han ikke længere har kontrol over sig selv, ikke ved, hvad han siger. Dette er frygteligt. Umiel fortsætter sin rasen. "Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?"

Usikre blikke mødes igen. Du ser bedende på Umiel, vil lægge en hånd på hans skulder, men tør ikke helt. "Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du ikke mener."

"Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!"

"Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent." Arakiel ser strengt på ham, deres blikke mødes. Umiel raser indvendigt, men hans vrede dæmpes af Arakiels urokkelige ro. Deres blikke skilles igen.

Astra ser lettet ud. "Kan vi gå nu? Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve..." Hans sætning afsluttes af en svag gispem, da et skarpt, koldt lys omslutter hans sjæl. "Ah!" Han gyser. Igen lyder stemmen i Jer.

Umiel fnyser.

Alare ser forskrækket op. "Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!"

Du ser rundt på de andre, og prøver at hjælpe. "Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svigte igen."

- *Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu?-*

Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. "Jamen..." Demenes stemme er fuld af angst. "Hvad kan vi da gøre?"

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Umiel gentager det med iskold stemme. "Gå? Du

mener gå fri? Vi er tilgivet?”

Stemmen svarer ikke på Umiels spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Dit sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal vandre blandt menneskene, og der skal I opveje Jeres fejl. Stilhed.

Arakiel ranker sin ryg mod smerten. Alare står som forstenet. Du og Demene holder hinanden tæt, du er ikke klar over hvem af Jer, du trøster mest. Astra ser tvivlende rundt på Jer andre. Umiels hoved er bøjet. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Umiel hæver sit hoved, hans vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys. “Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!” Umiels raseri brænder ud med hans sidste ord, hans stemme knækker over. Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

Første hjerteslag føles som en knytnæve i brystet. Første åndedræt river i lungerne som sandpapir. Så, efter en ulidelig lang pause, en række hurtige hjerteslag, som om dit hjerte prøver at indhente det tabte ved at slå ekstra hurtigt. Du sætter dig op med et ryk, slår hovedet ind i væggen bagved. Din krop går i krampe, din brystkasse snører sig sammen og udvider sig, snører sammen og udvider sig, som en serie eksplosioner i din krop. Det bliver til et halvkvalt råb af smerte, en hulken, gispen efter vejret, som langsomt vender tilbage. Din opmærksomhed samles om dine ben, der hviler mod det kolde gulv. Du flytter dem langsomt ud af deres stilling, ømmer dig lidt. Du sidder op ad væggen på et toilet. Slåen er for døren, og et tørklæde er bundet fra dørhåndtaget til toiletsædet for at sikre, at ingen udefra kan lukke den op.

En klirren lyder ved siden af dig. Der ligger et lille glas og en sprøjte på gulvet, du samler dem op. Glasset har en inskription: "Nitroglycerol - vandig opløsning. Mod hjertearytmi, max. 10 ml. dagligt" Glasset er tomt. Du rejser dig langsomt op for ikke at blive svimmel. Hvad er der sket? Du ser ned af dig selv. En hvid uniform, sygeplejerskeuniform, et skilt på venstre brystlomme: "Maria Del Varez, afd. sygepl. epidemilogisk afd." I højre brystlomme er to kuglepenne og en pakke tyggegummi. I venstre sidelomme er et sammenfoldet stykke papir.

Til Jer alle

Jeg er ked af at gøre dette mod Jer, men jeg kunne ikke andet. Jeg har brudt mit løfte og taget en andens liv, og selvom jeg ikke fortryder, for han ville have lidt meget endnu, så kan jeg ikke leve med det.

I må ikke tro, at I har noget at bebrejde Jer selv, jeg har holdt af Jer alle og har haft det godt, men jeg kunne ikke fjerne hans smerte på andre måder, og nu kan jeg ikke leve med min egen. Jeg ønsker bare at I vil huske at jeg gjorde det for hans skyld. Han fortalte mig at han ønskede at blive bisat fra West Memorial Chapel, og jeg håber, I vil efterkomme dette.

Lev vel og tilgiv mig.

Maria.

En kuldegysning løber igennem din krop. Du kan mærke smerten fra hende, Maria, strømme ud fra tøjet, du bærer, fra brevet, omgivelserne, du kan mærke hendes sorg. Du kæmper mod tårerne, der vil frem i dine øjne. Din hånd glider ned over papiret, mærker strukturen, folderne. Et dybt suk hjælper dig med at klare dine tanker. Du binder langsomt tørklædet op, slår slåen fra, og åbner døren.

Udenfor er en række håndvaske i et koldt, hvidt rum, og et lille vindue oppe i hjørnet lader en stribe lys slippe igennem og falde på væggen. Du ser en mørk bevægelse på væggen overfor; dit spejlbillede. Du går hen over gulvet. Dine træsko klapper mod kaklerne. I spejlet toner en kvindeskikkelse ud af mørket, en kvinde med kort, sort hår, latinamerikanske træk, mørke øjne. Hun er smuk. Du er smuk. Stærke, regelmæssige træk, et dragende blik, men øjnene er for dybe, for intense. De har set for meget smerte, og det skræmmer dig, at det nu er dine øjne. Du løsriver dig fra spejlbilledet med besvær, dit blik dvæler ved kroppens bevægelser, hårets fald om hovedet. Du lukker øjnene, føler dig overvældet, prøver at finde dig selv i denne fremmede krop.

Længe står du stille på gulvet, prøver at trække vejret så umærkeligt som muligt, prøver at glemme dit fysiske hylster. En sugende fornemmelse i maven trænger sig på, du vil fortrænge den, men mærker, at den også er en del af dit sind, en dragen, du må følge. Et kort øjeblik oplever du en følelse af nærvær, af at de andre er hos dig, at du vil finde dem, hvis du blot følger din fornemmelse. Du vender dig mod døren og begynder at gå.

KROPPEN

Ung, latinamerikansk, kort, bølget hår, brune øjne. Meget smuk, i hvert fald forekom den dig at være det, da du så dig selv i spejlet, men det kan selvfølgelig være dine øjne opfatter skønhed anderledes end mennesker. Det er en krop med mange bløde kurver, men den er også stærk. Den har arbejdet meget.

Du bærer en ren, hvid sygeplejerske uniform; den lugter svagt af hospitalets sterile atmosfære. På fødderne har du et par hvide træsko. Brevet, du fandt, ligger igen i lommen hvor du fandt det. Du kan svagt høre det rasle, når du går.

KIRIA

Efter:

Du har svært ved at se, hvad meningen med dette skulle være. Jeres fejl kan umuligt have været så alvorlig, at I har fortjent at blive kastet ud. Måske reddede I kun pigens liv, men tabte hendes sjæl?

Du mærkede de andres reaktioner, da Han kastede Jer bort, og ved, at de må lide voldsomt under denne straf. Hvad der er sket med dig selv, har du svært ved at forstå i øjeblikket, og du ved, at du vil blive nødt til at behandle det senere, men du har skubbet det væk for en tid. Dette er en hård prøvelse for Jer, og du må støtte de andre så godt du kan, indtil I kan vende tilbage igen.

SÆRLIGT:

Som en Engel med helende kræfter og en stærk tilknytning til andre, har du altid haft en tendens til at røre meget ved dem. En beroligende hånd på skulderen, en arm om livet, et knus, at tage folks hænder, hvis I taler om noget vigtigt, alt dette hjælper dig til at komme tættere på dem. Det er naturligvis også en nødvendighed for dig at røre ved folk for at helbrede dem.

Din krop vil følge og forstærke dine følelser for Demene voldsomt. Når du ser ham første gang vil en stærk uro gribe dig, du vil ønske at røre ham, holde om ham, fjerne hans smerte med dine hænder, og din glæde ved at se ham vil være blandet med uro, som om han ikke burde være her; som om det, din krop har gjort (for ja, det er ham, den slog ihjel), er blevet slettet og din gerning aldrig udført. Det smerter dig at denne krop har taget et menneskes liv, du frygter at han vil forsvinde mellem dine hænder igen; at dette blot er en drøm.

Umiel vil vække andre, mere kontante følelser i din krop, du vil have fysisk lyst til ham, og være splittet mellem de to. Umiel er stærk, smuk og stolt, Demene er et smertende sår i dit indre; en del af dig selv. Begge kræver de noget af dig, som du kun kan give til én.

Til Jer alle

Jeg er ked af at gøre dette mod Jer, men jeg kunne ikke andet. Jeg har brudt mit løfte og taget en andens liv, og selvom jeg ikke fortryder, for han ville have lidt meget endnu, så kan jeg ikke leve med det.

I må ikke tro, at I har noget at bebrejde Jer selv, for jeg har holdt af Jer alle og har haft det godt, men jeg kunne ikke fjerne hans smerte på andre måder, og nu kan jeg ikke leve med min egen. Jeg ønsker bare at I vil huske at jeg gjorde det for hans skyld. Han fortalte mig at han ønskede at blive bisat fra West Memorial Chapel, og jeg håber, I vil efterkomme dette.

Lev vel og tilgiv mig.

Maria.

Faldet

Når en engel falder, falder den gennem Skærsilden.

Når mennesker dør og kommer gennem Skærsilden, brænder ilden de ting væk, der gør mennesket til hvad det er; de fejl, svagheder og uskønne ting, alle mennesker har, hvor gode de end er. Således kommer mennesket tættere på det perfekte gennem Skærsildens flammer.

Når en engel falder gennem disse flammer, og det sker kun meget sjældent, falder den bort fra Himmelen, bort fra det perfekte. Derfor må Skærsilden på samme måde fjerne de ting, der gør en engel til en engel.

Engles vinger er ikke skabt af fjer, derfor ser man det ikke, når de brænder.

Engle er ikke af denne verden, derfor hører man ikke deres skrig.

Men når en engel falder, er det alligevel som om, man næsten kan se det i sollysets flimren eller stjernernes blinkende lys; næsten kan høre det i fuglenes kaldende sang

Man mærker, i sin elskedes pludseligt knugende fantag, et himmelsk væsens smerte.

Man fornemmer, i barnets pludseligt utrøstelige gråd, et tab.

For mennesker varer det kun et kort øjeblik og er snart glemt igen, men for engle, der måler tid i ganske andre enheder, er det som en evighed.

Engle er ikke som mennesker, men de føler, tænker og husker næsten som mennesker, og når de falder, mennesker såvel som engle, tænker de som regel på hvorfor...

UMIEL

Før:

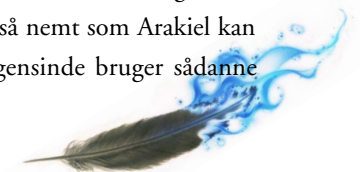
Verden er en kampplads, og du er en af dens bedste krigere. Himmel og Helvede strides, har gjort det i umindelige tider og vil gøre det længe endnu. Du ser for dig en evighed af slag, en uendelighed af dæmoner, der vil falde for din hånd, for dit sværd, du ser en udødelighed tilbragt blandt Himlens herskare af Engle. Og ligesom intet væsen skabt i Himlen, Helvede eller på Jorden kan skræmme dig, således skræmmer disse tanker, skabt i dit eget sind, dig heller ikke. Du er en kriger, dit liv og din død er viet til kampen. Men udover at være en kriger, er du også en Engel, og din loyalitet mod dine fæller kender ingen grænser. Du vil ofre dit liv, hvis det kan redde et af dine, og dit hjerte bløder hver gang det ikke lykkes dig at få alle med hjem. Dette er din højeste prioritet. Hvad du kæmper for og hvorfor er andres hovedpine.

Særlige kræfter: Ubevæbnet er du en stærk og frygtet kriger, men har du dit flammesværd, stiger din styrke og farlighed voldsomt. Sværdet skader dæmoner langt mere end noget andet, og det, kombineret med den frygtløshed, du besidder, er nok til at skræmme flere af dem væk ved det blotte syn. De fleste når dog at smage din kling.

DE ANDRE

Arakiel: Du ville aldrig følge andre så blindt, som du følger Arakiel, for ingen anden du har mødt har haft et stærkere sind eller bedre evner til at lede. Arakiel kan tænde kampilden i dig, og han kan dæmpe den igen, når den en gang imellem truer med at løbe af med dig. Jeres vilje støder sammen nu og da, men din vilje bøjer for hans, som den gør for enhver, der fortjener din respekt. Du har også, gennem Jeres samarbejde, lært en del ting om at være leder, så du kan udfylde posten, hvis det skulle være nødvendigt. Arakiel har dog én ting, udover sin stærke vilje, som gør ham til den bedste leder, du har mødt; han har evnen til at vælge de rette, få ord, som kan genfinde kampgejsten i hans folk, når alt håb synes ude.

Alare: Du forstår ikke helt hendes kræfter. Hun kan se på enhver, menneske, Engel eller dæmon, og med få ord og bevægelser mane deres sind til ro, lige så nemt som Arakiel kan opmuntre dem. Det skræmmer dig. Du håber ikke, nogen nogensinde bruger sådanne

kræfter på dig, for tanken om at blive manipuleret på den måde; at ens vilje bliver taget fra én, er det værste du kan forestille dig. Men hendes kræfter har reddet mange, og de synes at underbygge hendes blide væsen, som passer så dårligt til kamp og ufred. Det er nogle gange svært at have hende med, da du føler trang til at passe mere på hende end du kan.

Demene: Demene minder om Alare på mange punkter. Begge er svage og kræver meget opmærksomhed, og begge har kræfter, du ikke helt forstår. Demenes er, at han får syner, som fortæller ham hvad I skal gøre, hvis I er i tvivl eller skal have nye ordrer. I modsætning til Alare virker han ikke som om han har fuld kontrol over dem, og det bekymrer dig, for Arakiel lægger mange af sine planer ud fra hvad Demene fortæller om sine syner.

Astra: Astra er en ung, vild Engel med stærke kræfter, gode ideer og et uregerligt sind. Du kan godt lide hans gå-på-mod og ivrighed, men han trænger til disciplin og alvor, før han bliver lige så nyttig som han selv tror han er. Han kan skabe illusioner, der er så overbevisende at han har narret Jer allesammen flere gange, selv om I var klar over, hvad han lavede, og han elsker at bruge sine kræfter. Han bliver nok aldrig en stor kriger, men han kan blive til noget.

Kiria: Stærke, helende kræfter, engagement, selvdisciplin og en stærk gruppefølelse. Hun er den vigtigste af Jer alle, for hun står for livet og lyset, hun bærer kimen videre gennem kamp og død. Hun er så meget din modsætning, som man kan være, men hun er den, du føler dig tættest knyttet til og helst vil give dit liv for, for uden Engle som hende var alle dine kræfter og al din kamp forgæves.

MISSIONEN

Det kan sjældent forudsiges hvad der vil gå godt, og hvad der vil gå galt, når I sendes ud. I kan kun gøre Jeres bedste, og håbe. Denne mission adskilte sig ikke på forhånd fra de mange hundreder andre, I havde hørt om eller oplevet, men skulle komme til at ende så ganske anderledes. Budet lød, at tre menneskesjæle skulle reddes. I ville finde tre mennesker samlet i et hus, og under mange dæmoners angreb, og disse skulle I redde. Tre menneskesjæle. Ikke færre, ikke flere, et simpelt bud, men alligevel begik I en fejl. I ankom til stedet, et forfaldent hus i menneskenes verden, i deres by Los Angeles. Tre unge mennesker, høje af et narkotikum og hårdt ramt af giften deri, var hvad I først så. Disse tre var omgivet af dæmoner, der udnyttede deres sjæles svage tilstand til at skræmme dem fra vid og sans,

overvælde dem med falske tanker og syner, plage deres sind. I kæmpede for dem. I trængte dæmonerne bort fra deres tanker, I rensede deres kroppe for giften, I kæmpede med Djævelens hær. Efter en hård kamp - I mistede fem af Jeres, utallige dæmoner faldt - reddede I endelig både deres liv og deres sjæle.

Da var det, at I lagde mærke til pigen. Hun havde siddet et stykke væk, og ingen tumult omgav hende som de andre, men hun var låst i et livtag med en dæmon, hendes krop var i giftens greb, og hendes øjne stirrede med et blik, der skræmte Jer alle. Hun og dæmonen var omspændt af sorte energiudladninger, og I led ved tanken om hvad den gjorde ved hende. Hun rettede sit blik mod Jer, direkte mod Jer, ganske som hun så Jer og vidste hvad I var, vidste, at I var der for hendes skyld. Der fødtes en styrke i hendes blik, som om hun vidste, at hendes sjæl nu var i Jeres hænder, og dermed frelst.

Hvad kunne I gøre andet end at redde hende? Hvordan kunne I vide, at det ikke var en fejl, at I ikke havde misforstået budet? Hvordan kunne I vende tilbage, hvis I skulle have reddet hende også, og ikke havde gjort det? Du vil aldrig tillade en dæmon at tage et menneskes liv, så længe du kan forhindre det, og du var ikke i tvivl om, at I skulle redde hendes liv.

Men da I vendte tilbage stod en budbringer klar og ventede på Jer. Der var en flakken i hans blik, som om han ikke helt kunne eller ville se direkte på Jer, og i hans stemme var en svag vaklen, da han fortalte Jer, at Han ønskede at tale til Jer personligt. Budbringeren sagde, at I havde gjort en fejl, at Jeres mission var forfejlet, og I skulle øjeblikkelig stå til regnskab for den. Så forsvandt han hurtigt, uden et yderligere ord, og lod Jer stå tilbage.

SAMTALEN

Sjældent møder man Ham på denne måde, hvis man er en almindelig Engel. Sjældent beder Han om ens tilstedeværelse således, for der er mange Engle og mange andre måder at lade sit ønske høre.

Alle Engle har dog mødt Ham, ved du. Du husker et svagt glimt fra for længe, længe siden, fra din allerførste stund her, et glimt af det lys, du så, det væld af farver, klare og smukke, som krøb ind i din sjæl og fyldte alt ud, som gav dig den ro, du havde ledt efter. Følelsen var

stærk dengang, du husker hvordan alt faldt på plads, hvordan du så alt i et klart lys og så meningen med alt, hvad du havde gjort i dit liv. Men du husker ikke længere dit liv som menneske, og derfor er kontrasten mellem før og nu forsvundet. Alt hvad du er, er her, hos Ham.

De andre er her sammen med dig. Deres usikre blikke og tydelige uro forøger din egen. Du føler dig ubehageligt ude af kontrol med situationen, har ingen steder at rette dit ubehag hen.

Med et mærker I alle at Han er kommet. Det føles som en pludselig opvågning af dine sanser, som om din opmærksomhed af sig selv har fundet det vigtigste omkring dig. Alt er stille.

Alare hæver blikket mod et punkt over Jer. Hun tøver et øjeblik, ser skræmt på Jer andre. "Du må ikke være vred." Hendes stemme er en blød klang gennem stilheden, hun er tydeligt skræmt af situationens alvor. Vrede fødes i dit sind; hvorfor skal I irettesættes på denne måde for en bagatel?

Svaret kommer til Jer som et ekko af Alares bøn, det fødes i Jeres sind og dør hen, da I har opfanget det. Du bryder dig ikke om følelsen. "Hvis Du ikke er vred, hvad så? Hvorfor er vi her?"

Igen et svar, som en tone indefra.

Arakiel tager ordet. "Men vi troede, det var det rette....Herre.." Hans stemme er underlegen. Den pirker til ilden i dig, som blusser op, da svaret kommer skyllende over Jer som et svimlende sus - *Kald mig ikke Herre, hvis I ikke ønsker at adlyde mig længere* - En voldsom panik truer med at kvæle din vrede, men igen er det som om flammer skyder op i dit indre. Et øjeblik kvælende stilhed, så begynder I alle at tale på en gang.

"Undskyld!" Alare bøjer hovedet, synker ned på knæ. Forvirrede, løsrevne ord fra de andre, du hører angsten i deres stemmer. "Det er ikke ret..." Din stemme gløder, du mærker et kort, skærende blik fra Arakiel, som hæver sin stemme for at overdøve dig: "Vi beder Dig..." Jeres stemmer dør hen på hans tavse bud. Alle ser på dig, venter på at du fortryder dine usagte ord, som Han nu ønsker at høre. Du stirrer vredt tilbage. "Hvad?! Jeg har da ret! Det ER ikke retfærdigt! Vi gjorde hvad vi var bedt om og lidt til, risikerede vores liv, mistede fæller, og nu står vi her som om vi var syndere!"

Hans stemme klirrer igen i Jeres sind.

Demene træder frem foran dig, hans blik er undskyldende. "Jeg ved, at pigens sjæl havde

stor betydning. Det var min fejl, jeg så Dit budskab, og troede jeg skulle tolke det således, He..." Han lukker øjnene. "Herre. Jeg bærer skylden."

"Nej! Jeg havde ansvaret for os alle, for vore handlinger, jeg burde have forstået ordren ret. Det er min skyld." Arakiel skubber blidt Demene til side.

"Jeg troede vi var sammen om det. Giv dog mig min del af skylden også, når det nu for en gangs skyld ikke er mig, der har begået fejlen alene."

Kiria nikker. "Astra har ret. Begår vi en fejl sammen, er vi sammen om skylden."

Alle nikker, undtagen du. Ikke om du vil krybe på denne måde efter alt, hvad du har gjort; alt hvad du er. I lytter til Stemmen, de andre ser usikre på hinanden.

"Naturligvis vil vi også møde konsekvenserne af vore handlinger sammen." Arakiels stemme er bydende. Konsekvenser?! Skal I dømmes for en misforståelse?

"Himmel!" Din stemme buldrer igennem rummet som en flamme. "Hvad skal vi straffes for?! Vi gjorde det jo ikke med vilje! Vi misforstod Dig! Giv os dog en klarere ordre, hvis det er så vigtigt med et menneske fra eller til!"

Stilhed.

Du lytter. Din vrede er stadig vældig og synlig, dine øjne gløder. "Nej, jeg ved intet om den slags, men det ville måske gøre det nemmere for mig at træffe beslutninger, hvis jeg gjorde." Stilhed igen. "Det er muligt, men jeg er TRÆT af bare at adlyde!" Du ser rundt med flammer i blikket. "Hej! Bak mig dog op! Hvad nytte er det at kæmpe, adlyde, frelse i en evighed, hvis dette er takken?"

Usikre blikke mødes igen. Kiria ser bedende på dig. "Ven, dæmp dig. Du er vred, og siger ting, du vil fortryde."

Du ved hun har ret. "Og hvad så? Må man heller ikke tale mere?!"

"Umiel, du har været vred før, og ladet din vrede få frit løb, men det er nok nu. Stop, før det er for sent." Arakiel ser strengt på dig, Jeres blikke mødes. Du raser indvendigt, men som altid dæmpes din vrede af Arakiels urokkelige ro. Jeres blikke skilles igen.

Astra ser lettet ud. "Kan vi gå nu? Jeg har forstået, hvad Du mener, og vi skal aldrig gøre det igen, ve..." Hans sætning afsluttes af en svag gisp, da et skarpt, koldt lys omslutter hans sjæl. "Ah!" Han gyser og slår blikket ned. Igen lyder Stemmen i Jer.

Du fnyser.

Alare ser forskrækket op. "Jo, vi HAR forstået Dig! Vi har!"

Kiria ser rundt på Jer andre. "Vi ved, hvad Du ønsker vi skal gøre. Vi vil ikke svigte igen."

- Og hvis I gør? Hvem andre end mig selv kan jeg da bebrejde, at jeg stolede på Jer nu?-

Tanken fortsætter med at runge i Jeres sind. "Jamen..." Demenes stemme er fuld af angst. "Hvad kan vi da gøre?"

Denne gang er svaret blot et enkelt ord. Du gentager det med iskold stemme. "Gå? Du mener gå fri? Vi er tilgivet?"

Stemmen svarer ikke på dit spørgsmål denne gang. I stedet fortæller den Jer, hvad Han ønsker I skal gøre. Den fortæller, at I er ikke længere Hans Engle. I har handlet mod Hans bud, og da kan I ikke være Hans udsendinge. Dit sind griber ordene, holder dem tæt, og fryser til is ved deres kulde. I skal nu vandre blandt menneskene, og der skal I prøve at opveje Jeres fejl.

Stilhed.

Arakiel ranker sin ryg mod smerten. Alare står som forstenet. Kiria og Demene holder hinanden tæt. Astra ser tvivlende rundt på Jer andre. I mærker Hans nærvær svinde, mærker en begyndende kulde, et mørke, der vokser. Du hæver dit hoved, din vrede lyser rummet op, møder Hans svindende lys. Nu holder du ikke igen længere. "Hvis det virkelig er Din mening, så kan vi godt undvære Dig! Vent og se!" Dit raseri brænder endelig ud med dine sidste ord, din stemme knækker over.

Og mørket omslutter Jer.

I EN ANDEN VERDEN

Dine fingre er stadig låst i et krampagtigt greb om skyderens hårde stål da du vågner. Dette er det første, du lægger mærke til. Det andet er lugten af blod, affald, og pis omkring dig, og det næste er den klæbrige, våde fornemmelse på dit bryst. Du ruller om på ryggen, tørrer dit ansigt i T-shirtens ærme. Din kind bliver våd. På din mørke, muskuløse underarm ser du en tatovering af et flammende sværd strække sig fra håndleddet op til albuen. De rød-gule flammer lyser mod din hud. Du rynker panden og rejser dig, vælter undervejs en skraldespand og ser ned ad gyden, ned mod gaden hvor larmen fra politibiler og skræmte mennesker kommer fra. To betjente ligger et par meter væk, begge blødende, begge tilsyneladende døde. Du ser på pistolen i din hånd. Du ser ned ad dig selv. To huller i din hvide T-shirt er omkranset af blod, indenunder er to runde mærker, som to huller, der har lukket sig, i din hud. De føles som brændemærker. Du ser op. For enden af gyden er tre politibiler

standset op, og en flok betjente går i position. En af dem får øje på dig, hans øjne lyser af had, et kort øjeblik låses jeres blikke sammen, og du ser at hans had går dybt, det omfatter mere end blot nuet, mere end kun dig. Han er i krig.

Uden at tænke over det nikker du kort til ham, ønsker at lade ham forstå at du kender hans følelser, du kender til krig, men det går op for dig, at det er dig, han er i krig med. Du er hans fjende, og du må flygte. Idet jeres øjne slipper hinanden, hans kolde af had, dine mørke af vrede, drejer du rundt og løber ned mod enden af gyden og op over en mur. I det mindste er denne krop brugbar; stærk, ung og veltrænet. Du finder, eller din krop finder, en række smuthuller og genveje, og efter en hektisk, intens flugt gennem gyder og baggårde har du rystet politiet af dig. Du løber videre lidt, mærker blodet pumpe i din krop, mærker musklerne spændes og løsnes under tøjet. Det er en sær, rislende følelse, den trænger sig på; kræver meget af din opmærksomhed. Du standser op. Dit åndedræt er tungt, hurtigt, du lader dig opsluge af din krops signaler, læner dig forover og trækker vejret hurtigt ud og ind, ud og ind.

Blodet er ved at størkne på din T-shirt, det er en klam, stiv fornemmelse, og du ser folk omkring dig kaste nervøse, flygtige blikke mod dig, ingen tør se dig i øjnene. Pistolen er stadig i din hånd. Du putter den i din bukselinning og tager en T-shirt fra et tøjstativ. Ingen siger noget til det, folk viger udenom dig. Du går ned ad en sidegade, krænger din blodige T-shirt af og putter den nye på; lader den hænge, så pistolen er skjult. Dit åndedræt er normalt igen, men din krop er stadig spændt, som et vildt dyrs. Ved et gadehjørne står en gruppe unge sorte mænd, deres kropssprog er højroset, de forsøger at overdøve alt og alle omkring sig. Din krop har lyst til at svare dem, at svare på deres provokation, men du hører ikke hjemme her, du er fremmed, både for dem og dig selv, og du går omhyggeligt i en stor bue udenom dem.

Pludselig hører du en kirkeklokke et par gader væk. Du stopper brat op. Noget løsnes indeni dig, noget falder på plads. Din vrede får retning, dit hjerte banker lidt hurtigere, og du ved, hvor du skal hen. Du skal finde de andre. De har brug for dig. Du begynder at gå.

KROPPEN

Denne krop er stor, stærk, ung og sort. Den adlyder dig, kender dine ønsker og reagerer perfekt. Du bærer sorte, løse bukser, en hvid T-shirt og basketstøvler. Du bærer også et våben, en pistol, og et ekstra magasin med 9 kugler ligger i din lomme sammen med en springkniv og en rulle pengesedler.

På din højre underarm strækker en tatovering af et flammende sværd sig fra din albue til dit håndled; flammerne bevæger sig svagt, når dine muskler arbejder. På dit bryst er to små, runde ar fra pistolkugler.

Dit hår er kort og dine øjne hårde.

UMIEL

Efter:

Én fejl. Det var alt, og Jeres tid som Engle er forbi. Du er rasende. Alt har du givet, du har set døden i øjnene igen og igen, set fæller ofre sig og blive slagtet som kvæg, blindt har du draget dit sværd og kastet dig i kamp, og fordi du én gang har vowed at tænke selv er du blevet straffet. Dit indre er et inferno af sviende skuffelse og bitterhed, og dine tanker formørkes af vrede. Alt hvad du var, er ovre, du ønsker det brændende tilbage, men samtidig er en tvivl sået i dit sind: Hvor meget betyder I for Ham, når Han så let kaster Jer bort? Når ét menneskeliv tæller så meget mere end seks Engle? Seks plus de fem, der faldt for at redde den pige, der åbenbart skulle have været død. Hvorfor skilles Han fra Jer så let?

Det, der tæller for dig nu, er at finde de andre og forsvare dem mod denne fremmede verdens farer. Aldrig igen vil du lade en Engel dø i dit nærvær. Du er stadig kriger af hele din sjæl, og denne verden må også have sine krige.

Særligt:

Du og din krop er meget udadvendte og aggressive. Du vil bruge arme og overkrop meget, når du taler for at understrege dine ord og for at markere din position, og du vil være tilbøjelig til at lade din krop udtrykke dine følelser, når din stemme ikke kan. D.v.s. knytte næverne, sænke hovedet truende, stampe i jorden, sparke til ting o.l.

Din krop er en krigers krop, ligesom din sjæl er en krigers. Men du er ikke vant til denne krop, derfor vil dens reaktioner, når du ser de andre første gang være for hurtige og for ukendte til at du helt kan kontrollere dem. Magt er en vigtig ting, magt og overlegenhed, derfor vil din krop lede efter svaghedstegn, specielt hos Arakiel, som du naturligt vil være underlegen. Hvis den finder nogle af disse tegn, hvis Arakiels krop ikke bakker hans autoritet hos dig op, vil din krop reagere med aggressive følelser overfor ham, en trang til at sætte sig i respekt. Brug dit kropssprog til at illustrere dette.

Derudover vil Kiria vække følelser i dig, der på en måde minder om de ovennævnte; de er også aggressive, men rettet mod noget andet, mod en trang til at besidde. Kiria tænder et begær i din krop, som den vil have stærkere og stærkere trang til at få udløst, og som vil gøre dig yderligere pirrelig overfor andre provokationer. Din krop er en krigers, dens behov er stærke og kontante.

